

Σκάνδαλο ΤΤ
«Καθαρίζουν»
τη βιτρίνα

ΣΕΛΙΔΑ 9

ΣΥΡΙΖΑ
Ανατριχιαστικά
αποκαλυπτήρια
μιας
διαχειριστικής
στρατηγικής

ΣΕΛΙΔΑ 7

Δίκη Θεοφίλου
Ξέχειλη
προκατάληψη
προς τους
μάρτυρες
υπεράσπισης

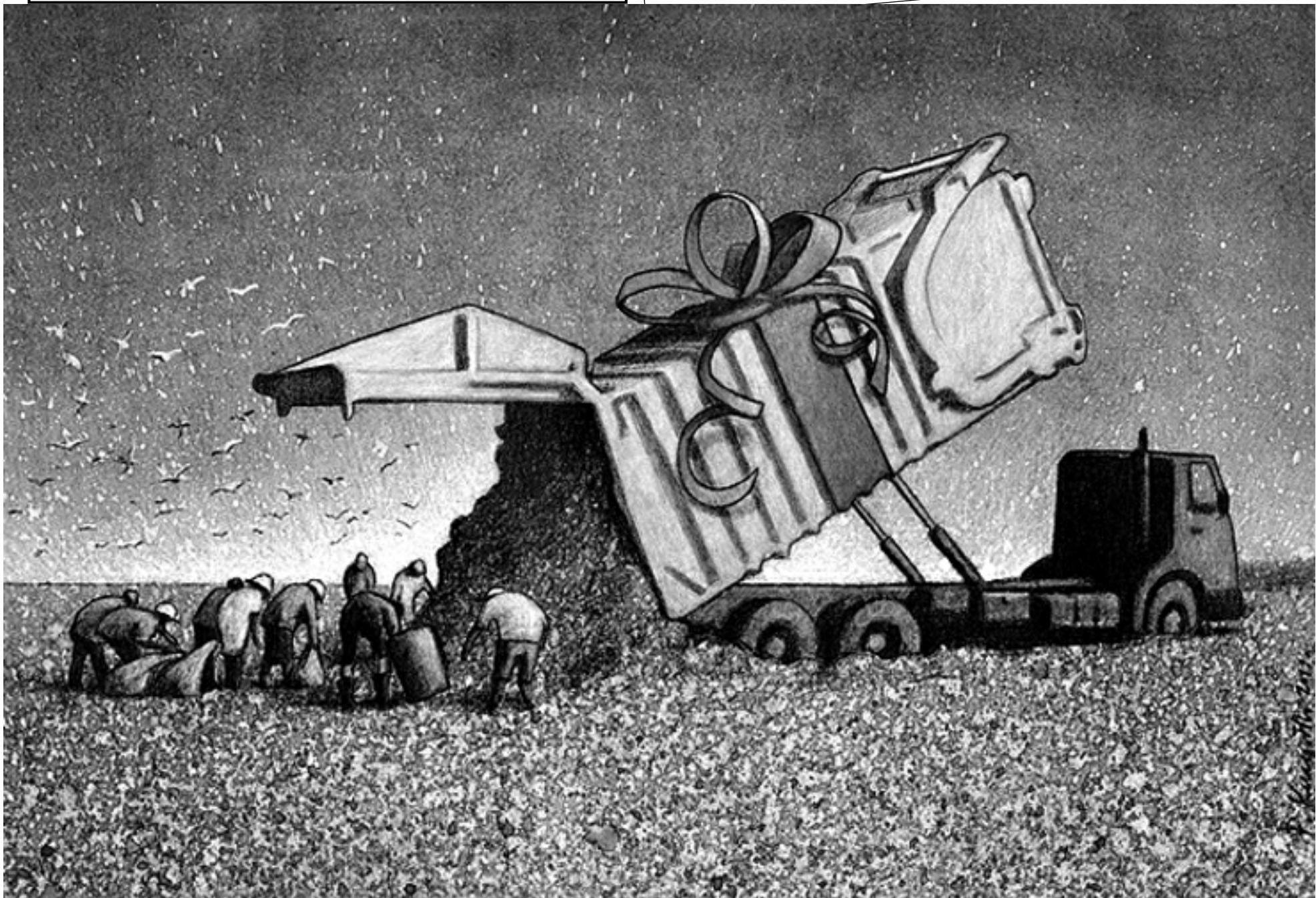
ΣΕΛΙΔΑ 12

«Σοσιαλιστικός»
καπιταλισμός
α'λα Ολάντ

ΣΕΛΙΔΑ 5

Απολύσεις και διαθεσιμότητες
στην ημερήσια διάταξη

ΣΕΛΙΔΑ 9

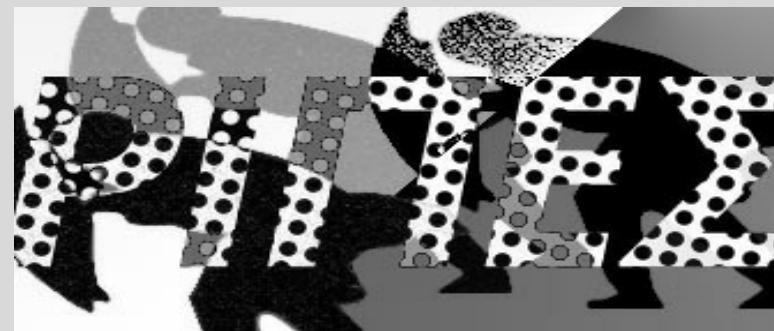
**Με εργαλείο το «πρωτογενές πλεόνασμα»
και τη σύμφωνη γνώμη των πιστωτών**

**Ετοιμάζουν επιχείρηση
προεκλογικής δημαγωγίας**

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΠΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

18/1: Τυνησία: Ημέρα επανάστασης (1956) 18/1/1823: Το Ναύπλιο ορίζεται έδρα της ελληνικής επαναστατικής κυβέρνησης 18/1/1947: Ναυάγιο «Χειμάρρα», πνημός εβδομάδην πολιτικών κρατουμένων που ταξίδευαν δεμένοι 18/1/1953: Εκλογή πρώτης ελληνίδας βουλευτή (Ελένη Σκούρα) 18/1/1962: Οι Αμερικανοί ρίχνουν φυτοφάρμακα στο Νότιο Βιετνάμ για ν' ανακαλύψουν τους Βιετκόνγκ 18/1/1974: Βόμβες σε αυτοκίνητα ξένων αποστολών στην Αθήνα (Λαϊκές Απελευθερωτικές Ομάδες Σαμποτάζ) 18/1/1978: Δύο βόμβες στη Θεσσαλονίκη 18/1/1989: Τραυματισμός αντεσαγγελέα Αρείου Πάγου Παναγιώτη Ταρασουλέα (17N) 19/1/1865: Θάνατος Πιερ Ζοζέφ Προυντόν 19/1/1915: Συλλαλητήρια σε Πάτρα και Βόλο για την τιμή του ψωμιού (έφτασε τα ογδόντα λεπτά) 19/1/1978: Βόμβες σε τέσσερα αυτοκίνητα Βορειοαμερικανών (Αθήνα) 20/1: Βουλγαρία: Ημέρα γιαγιάς, Μάλι: Ημέρα εθνικού στρατού 20/1/1902: Γέννηση Ναζίμ Χικμέτ 20/1/1916: Γερμανικό αεροπλάνο βομβαρδίζει τη Θεσσαλονίκη, 17 νεκροί, 28 τραυματίες 20/1/1948: Δολοφονία Μαχάτμα Γκάντι 20/1/1981: Δύο βόμβες σε γραφεία ΔΕΗ (Αθήνα) 20/1/1996: Ο Γιάσερ Αραφάτ γίνεται ο πρώτος εκλεγμένος ηγέτης (88,1%) του παλαιστινικού λαού 20/1/2013: Βόμβα στο «Mall» (Μαρούσι), δύο τραυματίες (σύμπραξη αναρχικών οργανώσεων «Αγριά Ελευθερία» και «Υποκινητές Κοινωνικών Εκρήξεων») 21/01/1924: Θάνατος Λένιν 21/1/1988: Απόπειρα κατά οξιωματικού DIA Τζορτζ Κάρος (17N) 21/1/1997: Η Μαντλίν Ολιμπράτ γίνεται η πρώτη γυναίκα ΥΠΕΞ των ΗΠΑ 21/1/2012: Κοζάκια στην είσοδο Οικονομικής Διαχείρισης υπουργείου Πολιτισμού 22/1/1830: Πρωτόκολλο Λονδίνου, ανεξαρτησία Ελλάδας 22/1/1949: Οι κομμουνιστές υπό τον Μάρι Τσε Τουνγκ καταλαμβάνουν το Πεκίνο 22/1/1955: Βίαια επεισόδια σε συζήτηση για φακέλους και διώξεις αριστερών, συμπλοκές βουλευτών 22/1/1979: Σύλληψη ενιαία οικροδεξιών (ΟΕΔ) για τις αιματηρές βομβιστικές επιθέσεις σε κινηματογράφους 23/1/1870: Το ιππικό σκοτώνει 173 Ινδιάνους (τα περισσότερα γυναικόπαιδα) στη «σφαγή της Μαρία» (ΗΠΑ) 23/1/1905: Αιματηρές προεκλογικές συγκρούσεις στα Τρίκαλα, δύο νεκροί, πολλοί τραυματείς 23/1/1989: Εκτέλεση αντεισαγγέλεας Αρείου Πάγου Α. Βερνάρδου (1η Μάρη) 24/1/1911: Εκτέλεση αναρχικού Ντεντύρο Κοτόκου (Ιαπωνία) 24/1/1949: Ιερουτ Κορεκον 24/1/1977: Επιστολή βόμβα της Εθνικής Σοσιαλιστικής Οργάνωσης Πανελλήνων στην εφημερίδα «Αυγή» 24/1/1983: Φυλακίζονται 32 μελη των Ερυθρών Ταξιαρχών (Ιταλία) 24/1/1991: Βόμβα στο γραφείο γάλλου στρατιωτικού ακόλουθου και σε υποκαταστήματα ξένων τραπεζών (17N) 24/1/1994: Εκτέλεση πρώτης διοικητή Εθνικής Τράπεζας Μιχάλη Βρανόπουλου (17N) 24/1/1995: Βομβιστική επίθεση με στόχο την ΑΣΟΕΕ (τελευταία ενέργεια ΕΛΑ).

● Τι ξέχεσμα κι αυτό που επεφύλασσε το Spiegel για τους Βενιζέλο-Σαμαρά ●●● Και μάλιστα ελάχιστες μέρες πριν τις φιέστες του Ζαππείου και του Μεγάρου ●●● Οπως έγραψαν τα παπαγαλάκια του Μαξίμου, ο πρωδυπουργός εντυπωσίας τους Κομισάριους με την ξενάγηση που τους έκανε στο Μουσείο της Ακρόπολης ●●● Είναι από τις σπανιότατες φορές που διαμορφώνουμε με την ειδηση ●●● Αποκλείεται οι Κομισάριοι να έχουν ξαναδεί πρωδυπουργό σε ρόλο ξεναγού ●●● «Ο επιδεωρητής Μονταλμπάνο διάταν με τον Τσίπρα για να αλλάξουμε την Ευρώπη» ●●● Ετσι διαφήμιζε η «Αυγή της Κυριακής» τη συνέντευξη του Αντρέα Καμιλιέρι ●●● Ο (και πολιτιστικός) κατήφορος δεν έχει τέλος ●●● Επιστροφή του Στουρνάρα στην ορδόδοξη παράδοση ●●● «Κέρδισε» το φλουρί στην πίτα του υπουργείου Οικονομικών και βγήκε καμαρωτός φωτογραφία ●●● Κάποιος να του πει ότι μετά τον Ανδρέα, και το ΠΑΣΟΚ έχει εγκαταλείψει την παράδοση ●●● «Ο κ. Τσίπρας με τη συμβολική του αυτή κίνηση [που δεν πήγε στη

φιέστα της προεδρίας] διέσωσε το κύρος του προοδευτικού χώρου, καταδεικνύεται με αυτόν τον τρόπο ότι η χώρα, όπως και παλαιότερα με τον Ανδρέα Παπαδρέου, πρέπει να παλέψει για να κερδίσει τα εδνικά της δίκαια» ●●● Μωρή Θοδώρα (Πζάκρη), μην τα λες έτοι και μας έρθει κάνας κόλπος ●●● Ευτυχώς γλιτώσαμε με μια... μεγάλη ανατριχίλα ●●● [Αμφιβάλλετε ότι η Θοδώρα το έχει κλείσει ήδη το «ντιλ»;] ●●● Περιπτεύει να σας πουμέ ότι η στήλη αισθάνεται βαθύτατα δικαιωμένη για τη σταθερή στήριξή της στον σαμουράι Βύρωνα ●●● Άλοι-

φή τον έκανε το Καμμένο ●●● Και προσεφέρθη, ανιδιοτελώς όπως πάντοτε, να ηγηθεί μιας δεξιάς «Ελιάς» ●●● Οχι και να πάει αυτός, ένας ευγενής, στα μαγαζάκια των άλλων ●●● Άλλαξοντας μεταξύ ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ ●●● Η Θοδώρα από το ΠΑΣΟΚ στον ΣΥΡΙΖΑ, ο Τζασόπουλος από τον ΣΥΡΙΖΑ στους «58» ●●● Τράβηξαν τον Σαρόν από την πριζα και ξεβρόμισε ο τόπος ●●● Τρόπος του λέγειν ξεβρόμισε, γιατί είναι πάρα πολλοί οι Σαρόν στο σιωνιστικό μόρφωμα ●●● Για τη Νέα Μάκρη τον έφεραν ως υποψήφιο, ο Ψινάκης, όμως, ετοι-

μάζεται για την Αδήνα ●●● Η στήλη περιμένει πως και πως την επίσημη ανακοίνωση της υποψηφιότητάς του ●●● 2.293.000 ευρώ ήταν το άνοιγμα του Κοντομηνά στην προσωπική πιστωτική κάρτα που είχε πάρει από το ΤΤ ●●● Ετσι για να ξουμε ένα μέτρο για τη... λιτή ζωή που διάγουν οι μεγαλοαστοί ●●● Να παραδώσει την έδρα ζητούν από τον Τζασόπουλο διάφοροι ΣΥΡΙΖΑίοι ●●● Θυμίζουν, μάλιστα, παλαιότερη σχετική δήλωσή του, στην οποία έλεγε τα αντίδετα απ' αυτά που κάνει ●●● Και καλά, αυτός είναι αυτός που είναι, οι ΣΥΡΙΖΑίοι όμως με ποιο δικαίωμα μιλούν; ●●● Για να μη μιλήσουμε για τη Τζάκρη και τους Βουδουρόμουσινάδες που βρίσκονται στον προδάλαμο, ας μιλήσουμε για τον Μιχελογιαννάκη, που έχει ενταχθεί στην ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ ●●● Του ζήτησε κανείς να επιστρέψει την έδρα στη ΔΗΜΑΡ, με την οποία εκλέχτηκε, και να γίνει απόλυτος του ΣΥΡΙΖΑ; ●●● Οι τεσσερις πρώτες σελίδες των «Νέων» αφερούμενες στα γκομενικά του Ολάντ! ●●● Με... υψηλού επιπέδου αναλύσεις ●

◆ Εχουμε την υποψία ότι ο Πρετεντέρης γράφει με το ψευδώνυμο Ποντίφιξ στο «Ποντίκι». Δεν μπορεί να εξηγηθεί διαφορετικά η ταυτότητα των «επιχειρημάτων». Εκτός από τη χολή για τον Χριστόδουλο Ξηρό, τον Μαζίωτη και τη Ρούπα, έχουμε και την οργή διότι «ο σφόδρα καταπιεσμένος Ξηρός, που ξαφανίστηκε, είχε λάβει εφτά άδειες σε διάστημα δεκαέξι μηνών! Με τόσες άδειες να θεωρήσουμε ότι τον ωθούσαν... στην ελευθερία του». Το ότι ο κρατούμενος παίρνει μια άδεια κάθε δύο μήνες, σύμφωνα με τον κανονισμό, δεν έχει σημασία.

◆ Κρίμα για το «Ποντίκι», που όλωτε είχε μια ψύχραιμη και αντι-ασφαλίστικη ματιά σ' αυτά τα ζήτηματα. Μια ματιά που έχει απομείνει τηλεόν μόνο σε κάποιες σχολιαστικές στήλες, όπως αυτή της ποντίκιας αξιοπρέπεια η Αλίθια Ρομέρο με τη δήλωση της για όσα την ρωτούσαν οι ασφαλίτες για τον Χριστόδουλο: «Και να ήξερα, δε θα ερχόμουν εδώ να τους έλεγα, βρείτε τον, είναι στην τάδε διεύθυνση». Πάγωσαν ακόμη και τα παπαγαλάκια. Ναι, ρε, ο λαός απεχθάνεται και τη ρουφιανιά και τους ρουφιάνους.

◆ Θα συστήναμε στα στελέχη των Οικοδόγων Πράσινων να συνεννοούνται λίγο μεταξύ τους πριν εμφανιστούν δημόσια, για να λένε το ίδιο πρόγραμμα (αλήθεια ή ψέματα αδιάφορο). Στην ίδια σελίδα του «Ποντικιού» (φύλο της 9.1.14, σελ. 57) διαβάζουμε

της.

◆ Διδάξεις αξιοπρέπεια η Αλίθια Ρομέρο με τη δήλωσή της για όσα την ρωτούσαν οι ασφαλίτες για τον Χριστόδουλο: «Και να ήξερα, δε θα ερχόμουν εδώ να τους έλεγα, βρείτε τον, είναι στην τάδε διεύθυνση». Πάγωσαν ακόμη και τα παπαγαλάκια. Ναι, ρε, ο λαός απεχθάνεται και τη ρουφιανιά και τους ρουφιάνους.

◆ Θα συστήναμε στα στελέχη

των Οικοδόγων Πράσινων να συνεννοούνται λίγο μεταξύ τους πριν εμφανιστούν δημόσια, για να λένε το ίδιο πρόγραμμα (αλήθεια ή ψέματα αδιάφορο). Στην ίδια σελίδα του «Ποντικιού» (φύλο της 9.1.14, σελ. 57) διαβάζουμε

της τρόικας. Και δεν υπάρχει καμία αμφιβολία για τη δημοκρατική νομιμοποίηση των υπουργών Οικονομικών.

Στέφεν Ζάμπερτ (εκπρόσωπος Μέρκελ)

Κατά τη διάρκεια της παρουσίας τους εδώ, οι αγορές ήταν πολύ αδύναμες. Μπορούσαμε να το παραπήρουμε ακόμη και από τα κέρδη που κατέγραφαν τα καταστήματα. Ο κόσμος νιώθει φόβο όποτε έρχεται η τρόικα. Αυτό πρέπει να αλλάξει.

Δ. Βαρνάβας (πρόεδρος ΟΕΝΓΕ)

Το σχήμα της τρόικας είναι επιτυχημένη πρακτική από την αρχή της κρίσης, διότι διαθέτει σε μέγιστο βαθμό τεχνογνωσία. Τις αποφάσεις όμως δεν παίρνει η τρόικα, αλλά οι υπουργοί Οικονομικών στη βάση των εκθέ-

σεων της τρόικας. Και δεν υπάρχει πολιτική σταθερότητα. Είναι επίσης δεδομένο ότι η υπεύ

Ληξιαρχική πράξη θανάτου του ΠΑΣΟΚ

Πριν προλάβει να στεγνώσει το μελάνι στην ανακοίνωση των «58», ότι αποφάσισαν να συμμετάσχουν στις ευρωεκλογές με το σχηματισμό της «Προοδευτικής Δημοκρατικής Παράταξης», ο οποίος θα εντάσσεται στο Ευρωπαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα, το ΠΑΣΟΚ, δηλαδή ο Βενιζέλος, έσπευσε να χαρετίσει με ανακοίνωσή του «το κείμενο που δόθηκε χτες στη δημοσιότητα από την κίνηση των «58» για την προοδευτική δημοκρατική παράταξη ως σχήμα συμμετοχής στις επικείμενες ευρωπαϊκές εκλογές με τη σημαία του Ευρωπαϊκού Σοσιαλιστικού Κόμματος όλων εκείνων που εκφράζονται από τις προτάσεις των Ευρωπαίων δημοκρατών και σοσιαλιστών για την υπέρβαση της κρίσης και το μελλοντικό της Ευρώπης». Στην ανακοίνωση σημειωτόντων με νόημα, ότι οι αποφάσεις των «58» «κεναρμονίζονται με τις πρόσφατες αποφάσεις της ΚΠΕ του ΠΑΣΟΚ» και δηλωνόταν η απόφαση του ΠΑΣΟΚ να «μετέχει» στην προσπάθεια.

Ο Βενιζέλος έσπευσε να καπελώσει όλους τους Πασόκους (ακόμη και τον γραμματέα Ν. Ανδρουλάκη), που ζητούσαν συμμετοχή του ΠΑΣΟΚ στις ευρωεκλογές με τον τίτλο του και τα σύμ-

βολά του. Ο Βενιζέλος δεν αποφάσισε μόνο να μην υπάρχει, για πρώτη φορά από το 1974, ψηφοδέλτιο με το όνομα ΠΑΣΟΚ στον εκλογικό πάγκο, αλλά και συναίνεσε να ξεκινήσουν οι «58» «μια σειρά οργανωτικών μέτρων για την ολοκλήρωση της εθνικής δικτύωσης της Πρωτοβουλίας σε όλους τους νομούς και τους μεγάλους δήμους της χώρας». Η διαβεβαίωση ότι «οι Επιπροπές Πρωτοβουλίας δε λειτουργούν ανταγωνιστικά ως προς τα άλλα κόμματα του χώρου, αντιθέτως γίνονται εκφραστές του αιτήματος της ενότητας», είναι καθαρά προσχηματική. Ο χώρος έχει μόνο ένα κόμμα, το ΠΑΣΟΚ. Τα «λιμάνια» είναι κάποιες παρέες με κάπι απίθανα ονόματα, συν τα ορφανά του Σημίτη, που επανακάμπτει ως «Νέστωρ» της σοσιαλδημοκρατίας. Ποιους θα συντονίσουν οι «επιπροπές πρωτοβουλίας» που θα φτιάξουν σε όλους τους νομούς και τους μεγάλους δήμους οι «58»; Τους Πασόκους θα συντονίσουν, γιατί άλλοι δεν υπάρχουν. Στήνουν νέες οργανώσεις δίπλα στις υπάρχουσες οργανώσεις του ΠΑΣΟΚ που έτσι κι αλλιώς παρουσιάζουν εικόνα διάλυσης.

Στόχος του Βενιζέλου είναι να ξεφορ-

τωθεί το ΠΑΣΟΚ και όλους εκείνους στο εσωτερικό του που θέλουν να τον θέσουν υπό κηδεμονία. Γ' αυτό και συμφώνησε από την «Ελιά», που ήταν υπότιθεται το αρχικό σχέδιο των «58», να περάσουν στην «Προοδευτική Δημοκρατική Παράταξη», που μια χαρά είναι για όνομα κόμματος. Σήμερα πάει στις ευρωεκλογές μ' αυτό το σχήμα, αύριο θα πάει και στις εθνικές εκλογές. Γιατί δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτα στο μεταξύ υπέρ του ΠΑΣΟΚ. Μεθαύριο, μπορεί να διαλύσει και το ΠΑΣΟΚ, αφήνοντας τους αμφισβητήσεις στα κρύα του λουτρού, χωρίς κόμμα στα χέρια τους, φορτωμένους με το όγκο των Μνημονίων όσο φορτωμένος είναι και ο ίδιος.

Σκανδαλίδης, Σαχινίδης, Καρχιμάκης, παλιοί και νέοι παπανδρέεικοί δεν πρόκειται, βέβαια, να μείνουν με σταυρωμένα χέρια. Ειδικά αν η ΔΠΔ κατογράψει μονοψήφιο νούμερο στις ευρωεκλογές. Θα υπάρξουν σύγουρα εξελίξεις στο ΠΑΣΟΚ, γιατί ο Βενιζέλος δεν είναι σε θέση να τους εκβιάσει όλους. Με τι να τους εκβιάσει; Με την επανεκλογή τους, που έτσι κι αλλιώς για τους περισσότερους θα είναι χαμένη υπόθεση;

■ Πίσω από ένα βελούδινο διαζύγιο

Προς τι το «βελούδινο διαζύγιο» ΣΥΡΙΖΑ-Τατσόπουλου, από τη νέα πρόκληση του οποίου πολλοί ΣΥΡΙΖΑίοι έβγαζαν καπνούς από τ' αυτιά; «Βιζιτού» και «γελωτοποιού» τον είχε αποκαλέσει πριν την κάμπτοσα καιρό ο διευθυντής της «Αυγής» και πρώην βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ B. Μουλόπουλος, αλλά ο Τσίπρας χώρισε φιλικά μαζί του, αφήνοντας τον Τατσόπουλο να κάνει δήλωση ανεξαρτητοποίησης και όχι θέτοντάς τον εκτός κοινοβουλευτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ.

Το «δεν διώχνουμε κανέναν, αλλά ούτε κρατάμε κανέναν με το στανιό», που δήλωσε ο Τσίπρας ήταν καθαρά προσχηματικό. Ούτε θα πρέπει ν' αναζητήσουμε τα αίτια του... βελούδου στην προσωπική σχέση του Τσίπρα με τον Τατσόπουλο. Δεν ξέρουμε αν υφίσταται τέτοια προσωπική σχέση, όμως δε θα έπαιξε κανένα ρόλο, αν πολιτικά ο Τσίπρας ήθελε τη ρήξη. Ας θυμηθούμε τον τρόπο με τον οποίο ο Τσίπρας και η παρέα του συμπεριφέρθηκε στον Αλαβάνο που τον ανέδειξε.

Αν επρόκειτο για τον Τατσόπουλο ως άτομο, ο Τσίπρας δε θα είχε κανένα δισταγμό να τον ξεμπροστιάσει, αντί να υπογράψει «βελούδινο διαζύγιο» μαζί του. Άλλα ο Τατσόπουλος είναι άνθρωπος ισχυρών μιντιακών συγκροτημάτων και γι' αυτό ο Τσίπρας επέλεξε το «βελούδο». Είναι αυτά τα ίδια συγκροτήματα που βάλλουν κατά του ΣΥΡΙΖΑ και του Τσίπρα προσωπικά και η χαλαρή μεταχείριση του Τατσόπουλου ήταν ένα κλείσιμο του ματιού προς τους βαρόνους-ιδιοκτήτες τους.

ΥΓ: Την παραπάνω εκτίμηση ήρθε να επιβεβαιώσει και η «αγαπητησάρικη» δήλωση Βούτη, τρεις μέρες μετά το «βελούδινο διαζύγιο». Ο Βούτης χαρακτήρισε τον Τατσόπουλο «ιδιόρρυθμο», προσέθεσε ότι είναι άνθρωπος με τον οποίο μπορεί κανένας να συνεννοθεί και κατέληξε στη γεμάτη νόημα δήλωση, ότι «δεν πρόκειται για ένα μόνιμο διαζύγιο». Εποιητικά, η ομάδα Τσίπρα «άδειασε» εκείνους τους ΣΥΡΙΖΑίους που ζητούσαν να παραδώσει ο Τατσόπουλος την έδρα.

■ Ανεμομαζώματα διαβούλοσκορπίσματα

Ενας ακροδεξιός πρόεδρος, μερικοί καραμανλικοί δυσαρεστημένοι με τον Σαμαρά, μερικοί σαμαρικοί που αιφνιδιάστηκαν με τη συμμετοχή του Σαμαρά στη μνημονιακή κυβέρνηση Παπαδόπουλου, κάποιοι δευτεροκλασάτοι Πασόκοι που ουδέποτε είχαν καταφέρει να εκλεγούν βουλευτές, κάποιες γραφικές φριγούρες του αστικού πολιτικού πειριθωρίου και μπόλικοι πολιτικοί τυχοδιώκτες τοπικού βεληνεκούς, που είδαν ν' ανοίγεται μπροστά τους μια χρυσή ευκαιρία, δημιούργησαν τους «Ανεξάρτητους Ελλήνες», αιφνιδιάζοντας στην ουδιά το πολιτικό σκηνικό. Στην τούρλα του Σαββάτου, στη φωτιά της μεγάλης πολιτικής κρίσης που προκάλεσαν οι Γερμανοί, υποχρεώνοντας τον Σαμαρά να μπει στην κυβέρνηση Παπαδόπουλου και να αποδεχτεί το Μνημόνιο, στερώντας του έτσι μια μεγάλη εκλογική νίκη, δημιουργήσηκε ένα μόρφωμα χωρίς κανέναν συνδετικό ιστό, πέρα από τις προσωπικές φιλοδοξίες των στελεχών του. Επόμενο ήταν αυτό το μόρφωμα να βρίσκεται σε συνεχή κρίση.

Ο Ζώης δεν κατάφερε να εκλεγεί βουλευτής και την έκανε μαζί με μια ομάδα στελεχών. Ο Μαρκόπουλος γύρισε στην αγκαλιά του Σαμαρά, του οποίου είχε διατελέσει στενός συνεργάτης. Κάποιοι άλλοι παρακολουθούν από απόσταση τη διαδικασία και παρασκηνιακά έχουν επαφές με τη ΝΔ για να επιστρέψουν κι αυτοί (είναι το περιβόλητο «μαξίλαρι», για το οποίο μίλησε ο ίδιος ο Σαμαράς). Ο Μαριάς και οι άλλοι πρώην Πασόκοι πείζουν για συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ, θέλοντας να σχηματίσουν γέφυρες που θα επιτρέψουν τη μεταπήδησή τους εκεί, όταν το μόρφωμα καταρρεύσει. Άλλοι –ιδίως αυτοί που έχουν παρασκηνιακές επαφές με τη ΝΔ– βγάζουν σπυράκια στο άκουσμα κάθε πρότασης για συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ. Πώς να σταθεί πολιτικά αυτό το πράγμα;

Από την τελευταία κρίση ο ΑΝΕΛ υποτίθεται ότι βγήκαν «ενωμένοι και δυνατοί». Με τη Ραχήλ να επανακάμπτει και να θεωρεί ως «μη γενόμενη» την ανεξαρτητοποίηση που η ίδια είχε ανακοίνωσει και με τον αχαϊο Νταβρή να διαγράφεται από τον Καμμένο. Γιατί ο Νταβρής μόνο και όχι ο άλλοι έχει με τους οποίους είχε συνυπογράψει οδεία επιστολή προς τον Καμμένο; Γιατί ο Νταβρής βλέπει τα «νταραβέρια» του Καμμένου με τον Νικολόπουλο και ξέρει πολύ καλά ότι αν ο Νικολόπουλος κατέβει υποψήφιος με τους ΑΝΕΛ στην Αχαΐα, θα φάει τη σκόνη του, λόγω του μηχανισμού που ο Νικολόπουλος διαθέτει από ετών. Γιατί, λοιπόν, ο Νταβρής να μη μεθοδεύσει ρήξη με τον Καμμένο και να χαράξει στη συνέχεια πορεία προς τη ΝΔ;

Ολοι και όλες στους ΑΝΕΛ ξέρουν πολύ καλά ποιος είναι ο Καμμένος. Ολοι και όλες έχουν πλέον ένα σωρό επιχειρήματα για να μεθοδεύσουν τη φυγή τους ή την παραμονή τους, αν κρίνουν ότι στους ΑΝΕΛ έχουν δυνατότητα επανεκλογής.

Καλλιέργεια της ευρωλαγνείας

Η υποψηφιότητα του Τσίπρα για την προεδρία της Κομιστών δεν ήταν τυχαία κίνηση. Δεν αποσκοπεί μόνο στην προβολή του Τσίπρα σε ευρωπαϊκό επίπεδο (να τον καταστήσει, δηλαδή, «πρωθυπουργήσιμο»), αλλά συνιστά και καμπτάνια κολλιέργειας της ευρωλαγνείας στον ελληνικό λαό. Ο ΣΥΡΙΖΑ δίνει εξετάσεις στην ελληνική και την ευρωπαϊκή αστική τάξη και σηκώνει μεγάλο βάρος της προσπάθειας επαναμοντρώματος του ελληνικού λαού στην «ευρωπαϊκή ιδέα», για την οποία έχει αρχίσει ν' αναπτύσσεται έντονος «σκεπτικισμός».

Το βασικό ιδεολογικό σχήμα που χρησιμοποιεί ο ΣΥΡΙΖΑ είναι γνωστό: η ΕΕ είναι το κοινό μας σπίτι, αλλά οι μερκελιστές μας το χαλάνε. Χρέος έχουμε ό

Στο σκουπιδοτενεκέ της Ιστορίας

Ο θάνατος ενός αστού πολιτικού είναι ικανός για να σκεπάσει όλες τις βρομίες του. Ακόμα και οι (επίσης αστοί) πολιτικοί του αντίταλοι αναγνωρίζουν τις «θετικές του πλευρές», τα αστικά ΜΜΕ τονίζουν τα προσόντα του και όλοι... δακρύζουν μπροστά στη σορό του. Εξαίρεση δεν απετελεσε ούτε καν ο Αριελ Σαρόν, που τιμήθηκε από όλους τους ηγέτες του «πολιτισμένου κόσμου». Ομως ο «πολεμιστής» δεν ήταν παρά ο χασάπης του Λιβάνου, που ευθύνεται... διαχρονικά για πολλαπλά εγκλήματα κατά των Παλαιστινίων.

Από την εποχή που καθοδηγούσε τους χριστιανούς φαλαγγίτες για να σφάζουν 3.000 γυναικόπαιδα στα παλαιστινιακά στρατόπεδα Σάμπρα και Σατίλα του Λιβάνου, το Σεπτέμβρη του 1982 (ενέργεια που του κόστισε τη θεούλα του ως υπουργού Πολέμου του Ισραήλ, μετά τη διεθνή κατακραυγή), μέχρι την επιστροφή του σχεδόν είκοσι χρόνια μετά ως πρωθυπουργού πλέον, ο Σαρόν δεν ήταν μόνο σταθερός εχθρός του παλαιστινιακού λαού, αλλά και αμετανόητος εγκληματίας. Η προκλητική επίσκεψή του στο τέμενος Αλ Ακσα το Σεπτέμβρη του 2000 προκάλεσε το ξέσπασμα της δεύτερης Ιντιφάντα. Λίγα χρόνια αργότερα, η σφαγή στις παλαιστινιακές πόλεις (με πρώτη την μαρτυρική Τζενίν) απετέλεσε ένα ακόμα «επίτευγμά» του, όπως και η κατασκευή του τείχους, που καρατόμησε παλαιστινιακές πόλεις και χωριά για να σωθεί η «ασφάλεια» του Ισραήλ, το οποίο επίσης φέρει τη δική του σφραγίδα.

Η ισραηλινή κοινωνία, που τον εξέλεξε στο πρωθυπουργικό αξίωμα ενώ γνώριζε το ποιόν του και που τώρα, που πέθανε και τυπικά (μετά από οκτώ χρόνια σε κώμα!), τον θρηνεί, είναι συνυπεύθυνη, όπως συνυπεύθυνοι είναι όλοι όσοι «ανακάλυψαν» την «μετριοπαθή» μετάλλαξη στα στερνά του, επειδή τόχθηκε υπέρ της «ειρηνευτικής διαδικασίας!» Ομως ο Σαρόν, που πάντοτε υπήρχε πιστά τα συμφέροντα του σιωνιστικού προπύργου του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην περιοχή, δεν το έκανε αυτό γιατί ανακάλυψε ότι οι Παλαιστίνιοι έχουν και κάποια δίκια, αλλά γιατί όλες οι πολεμικές και κατασταλτικές του πολιτικές είχαν αποτύχει. Η Παλαιστίνη αποδείχτηκε σκληρό καρύδι για το χασάπη του Λιβάνου. Και περισσότερο η Λωρίδα της Γάζας, η οποία τον ταπείνωσε, αναγκάζοντάς τον να διατάξει τη μονομερή αποχώρηση των στρατιωτών του, για να πάψουν να μετρούν άλλα θύματα από τις ανθρώπινες βόμβες στις οποίες είχαν μετατραπεί τα κορμάτα των καλύτερων παιδιών της Παλαιστίνης.

Προκειμένου να κάψει την Αντίσταση, ο Σαρόν οργάνωσε πολιτικές δολοφονίες στελεχών της. Τις δολοφονίες που ονομάστηκαν «στοχευμένες» ή «εξωδικαστικές», οποιχίζοντας τη ζωή στους δύο σημαντικότερους ηγέτες της Χαμάς, τον σεΐχη Γιασίν (δολοφονήθηκε το Μάρτη του 2004) και τον αντικαταστάτη του Αμπτντέλ Αζίζ Άλ-Ραντίς, 26 μέρες μετά, αλλά και το ιστορικό ηγέτη της Φατάχ Γιάσερ Αραφάτ, που όπως αποδείχτηκε δηλητηριάστηκε για να καταλήξει το Νοέμβρη του 2004 σε νοσοκομείο του Παρισιού. Ο τελευταίος, παρά τους συνεχείς συμβίβασμούς και υποχωρήσεις του, δεν ήταν ικανός να παίξει ρόλο Κουΐσλινγκ, γ' αυτό και ο αδίστακτος Σαρόν τον αποτελείωσε με το γνωστό μαφιόζικο τρόπο που γνώριζε να εφαρμόζει καλύτερα από κάθε άλλον. Φυσικά, ο Σαρόν ποτέ δεν το παραδέχτηκε, αλλά δε χρειάζεται και πολύ μυαλό για να καταλάβει κανείς ότι η δηλητηρίαση με πλώνιο μυρίζει Μοσαντά.

Ο Σαρόν ήταν τυχερός που δεν έζησε να δει τη νίκη της «τρομοκρατίας» Χαμάς στις παλαιστινιακές εκλογές, που έγιναν λίγες βδομάδες αφότου έπεσε σε κώμα, το Γενάρη του 2006. Αυτή θα ήταν μία ακόμη απόδειξη της αποτυχίας της πολιτικής του. Μιας πολιτικής που συνεχίζουν επάλξια οι επήγονοί του. Αυτός πήρε τη θέση που του αρμόζει στο σκουπιδοτενεκέ της Ιστορίας μαζί με τους εμπνευστές του, Χίτλερ και CIA.

Στον αέρα η σύνοδος του Μοντρέ για τη Συρία

Ελάχιστες μέρες πριν από τη διεθνή σύνοδο για τον πόλεμο στη Συρία, που συγκαλείται στις 22 του Γενάρη στην Ελβετία, οι προβλέψεις για την έκβασή της παραμένουν δυσοίωνες, καθώς οι παράγοντες που την καθορίζουν δεν έχουν ουσιαστικά διαφοροποιηθεί.

Από την πλευρά των ανταρτών δε συμμετέχει καμιά ομάδα, ενώ η μόνη δύναμη από την αντιπολίτευση που πιθανόν να πάρει μέρος στη σύνοδο είναι ο Συριακός Εθνικός Συνασπισμός, στον οποίο έχουν ασκηθεί τεράστιες πιέσεις από την πλευρά του Λευκού Οίκου και των δυτικών εταίρων για να εξασφαλίσουν τη συμμετοχή του. Σε αλλεπαλληλες δηλώσεις τους ο αμερικανικός υπουργός Εξωτερικών Τζον Κέρι, ο ρώσος υπουργός Εξωτερικών Σεργκέι Λαβρόφ, ο γάλλος πρόεδρος Φρανσουά Ολάντ και άλλοι δυτικοί αξιωματούχοι επισημαίνουν ότι η σύνοδος της 22ης του Γενάρη είναι η μόνη εναλλακτική λύση για τον τερματισμό του πολέμου στη Συρία, ενώ, όπως αποκάλυψε ο βρετανικός «Independent» (13/01/14), ΗΠΑ και Βρετανία έχουν απειλήσει την ηγεσία του Συνασπισμού ότι θα αποσύρουν την υποστήριξή τους σε περίπτωση μη συμμετοχής του στη σύνοδο, η οποία από τη Γενεύη μεταφέρεται στο Μοντρέ.

Η οριστική απόφαση του Συριακού Συνασπισμού έχει μετατεθεί για τις 17 του Γενάρη λόγω του ανταγωνισμού και των μεγάλων διαφωνιών στις γραμμές του σχετικά με το ζήτημα της συμμετοχής ή όχι στη σύνοδο, τη σπηλή που ο Ασαντ δηλώνει ότι δεν θα παραδώσει την εξουσία και η αντιπολίτευση δεν είναι σε θέση να τον αναγκάσει σε υποχωρήσεις. Ουσιαστικά ο Συριακός Συνασπισμός βρίσκεται μεταξύ Σκύλλας και Χάρυβδης. Από τη μια ο πιέσεις και οι εκβιασμοί των δυτικών πατρώνων του, από την οποίας αντλεί την όπιση νομιμότητά του καθώς η επιρροή στο εσωτερικό της Συρίας είναι ελάχιστη, και από την άλλη ο κίνδυνος να απομονωθεί ακόμη περισσότερο τα πράγματα. Οι συγκρούσεις έκινησαν στις 3 Γενάρη από τις βόρειες επαρχίες Χαλέπι και Ιντλίμπ και επεκτάθηκαν στη βορειοαντολική επαρχία Ράκα και στην κεντρική επαρχία Χάμα. Το ISIL κατηγορείται από τους αντιπάλους του ότι με την αυστηρή εφαρμογή της Σαρία στις περιοχές που ελέγχει, με τις απταγωγές, συλλήψεις, φυλακίσεις και εκτελέσεις διαφωνούντων, δημοσιογράφων, μελών ανθρωπιστικών οργανώσεων, ανταρτών και διοικητών άλλων αντάρτικων ομάδων έχει προκαλέσει μεγάλη δυσαρέσκεια στους πολίτες και έντονες αντιθέσεις με άλλες αντάρτικες ομάδες. Ωστόσο, ακόμη κι αν ισχύουν όλα αυτά, δεν είναι η μοναδική αιτία του πολέμου που έχει σημειωθεί. Πίσω από τον πόλεμο αυτό βρίσκονται επίσης ο ανταγωνισμός και τα συγκρούμενα συμφωνία της Εθνικού Συνασπισμού και συνεπώς την όποια συμφωνία υπογράψει. Πολύ περισσότερο τώρα που είναι αντιμέτωπο όχι μόνο με τον κυβερνητικό στρατό αλλά και μεταξύ τους.

Λοις, που ενδιαφέρεται να αποδύναμώσει, να απομονώσει και να περιθωριοποιήσει τις πιο ακραίες ισλαμικές ομάδες, τακτική που είχε εφαρμόσει στο Ιράκ χρησιμοποιώντας σουνιτικές μιλτσίες (Επαγγυπτούντα Συμβούλια) εναντίον της Αλ - Κάιντα. Δεν είναι τυχαίο ότι στον πόλεμο κατά του ISIL, μεταξύ άλλων, συμμετέχουν τα απομεινάρια του Ελεύθερου Συριακού Στρατού, που υποστηρίζεται από τους Αμερικάνους και τους δυτικούς άραβες εταίρους τους, ομάδες που είχαν αποχωρήσει από τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό και συγκρότησαν πρόσφατα το «Syrian Revolutionaries Front» και την οργάνωση «Jaish al-Muhajireen», ολλανδικές ομάδες, όπως η «Ahrar al-Sham» και η «Suqour al-Sham», που συμμετέχουν στο σολαφιστικό «Ισλαμικό Μέτωπο», η συγκρότηση του οποίου από εφτά ένοπλους σχηματισμούς ανακοινώθηκε στις 22 Νοέμβρη και υποστηρίζεται από τη Σαιουδική Αραβία. Αντίθετα, το Μέτωπο αλ-Νούσρα, από τους πιο ισχυρούς και αποτελεσματικούς αντάρτικους σχηματισμούς, κοντά ιδεολογικά στο ISIL, αλλά με διαφορετική τακτική, έχοντας σχέσεις και συνεργασία με όλες τις αντάρτικες ομάδες, τις πρώτες μέρες κράτησε στάση σιωπής προσπαθώντας να μεσολαβήσει για τον τερματισμό των συγκρούσεων. Τελικά στις 7 Γενάρη, ο αρχηγός του Αμπού Μοχάμεντ αλ-Τζολάνι με ανακοίνωσή του κάλεσε σε κατάπαυση του πυρός και σε συγκρότηση ενός ισλαμικού δικαστηρίου για την επίλυση των διαφορών, μήλησε για «λαθεμένες πολιτικές» του ISIL και επισήμανε ότι οι συγκρούσεις θα δώσουν την ευκαιρία στον Ασαντ να ανακτήσει τις απελευθερωμένες περιοχές.

Τις συνθήκες αυτές, ακόμη κι αν η σύνοδος του Μοντρέ καταλήξει σε κάποια συμφωνία, όπως για παράδειγμα σε τοπική κατάπαυση του πυρός, δεν πρόκειται να εφαρμοστεί. Γιατί η συντριπτική πλειοψηφία των ανταρτών είναι αντίθετοι στη σύνοδο του Μοντρέ και δεν αναγνωρίζουν ως εκπρόσωπό τους το Συριακό Εθνικό Συνασπισμό και συνεπώς την όποια συμφωνία υπογράψει. Πολύ περισσότερο τώρα που είναι αντιμέτωπο όχι μόνο με τον κυβερνητικό στρατό αλλά και μεταξύ τους.

Στις συνθήκες αυτές, ακόμη κι αν η σύνοδος του Μοντρέ καταλήξει σε κάποια συμφωνία, όπως για παράδειγμα σε τοπική κατάπαυση του πυρός, δεν πρόκειται να εφαρμοστεί. Γιατί η συντριπτική πλειοψηφία των ανταρτών είναι αντίθετοι στη σύνοδο του

«Σοσιαλιστικός» καπιταλισμός α'λα Ολάντ

Γνωρίζετε τι σημαίνει «ανακούφιση από το κόστος εργασίας»; Σήγουρα κάπου πάει ο νους σας, αλλά δε θέλουμε να σας ταλαιπωρήσουμε. Το «κόστος εργασίας» είναι τα λεφτά που... αναγκάζονται να πληρώσουν οι καπιταλιστές στους εργάτες τους, γιατί οι τελευταίοι δεν έχουν μάθει ακόμα να ζουν με... αέρα και να δουλεύουν μερόνυχτα χωρίς απαγιήσεις. Αυτά τα λεφτά σπεύδει να μειώσει ένας «σοσιαλιστής» στη μητρόπολη της... κοινωνίκης ευαισθησίας.

Στην τελευταία συνέντευξη Τύπου του Φρανσουά Ολάντ, που έγινε υπό τη βαριά σκιά της «ανάρμοστης σχέσης» του με καλλονή ηθοποίο, ο Ολάντ έκανε κι ένα δωράκι στην άλλη του αγάπη, τη Medef. Η κυρία δεν είναι άλλη από την Ενωση Γάλλων Βιομηχάνων, που παρουσιάζεται με τον «ριζοσπαστικό» τίτλο: «Κίνημα γαλλικών επαριθμών» (Mouvement des entreprises de France)! Ο «σοσιαλιστής» Ολάντ χάρισε στο «κίνημα» μόλις 35 δισ. ευρώ το χρόνο, για να μπορέσει να γίνει «ανταγωνιστικό».

Πώς το έκανε αυτό; Απλά αποφάσισε να καταργήσει τις εργοδοτικές εισφορές για τα οικογενειακά επιδόματα! Οι εισφορές αυτές ανέρχονταν στο 5.5% περίπου του μισθού και πληρώνονταν μόνο από τους εργοδότες, ενώ χρηματοδοτούσαν περίπου το 62% των οικογενειακών επι-

δομάτων. Γ' αυτό και ο πρόεδρος των γάλλων βιομηχάνων επαίνεσε την «υπευθυνότητα» του «σοσιαλιστή» Ολάντ.

Αν το μέτρο αυτό το συνδυάσετε με τις περικοπές κατά 50 δισ. ευρώ στις δημόσιες δαπάνες για την ερχόμενη διετία, που επίσης αποφάσισε ο Ολάντ, προκειμένου να... «μπει τάξη» στα οικονομικά της Γαλλίας, πώς να πιστέψει κανείς την υπόσχεσή του ότι δε θα πειραχτούν τα οικογενειακά επιδόματα; Για την ώρα δε γνωρίζουμε ακριβώς τι θα κάψει ο Ολάντ για να μειώσει το δημόσιο χρέος που εκτινάχθηκε στο 93% του ΑΕΠ (από 82% που ήταν το 2010). Το σήγουρο είναι ότι με εργαλείο το χρέος θα γίνει ανακατανομή του πλούτου σε βάρος της εργατικής τάξης που δουλεύει στη χώρα και των δικαιωμάτων της. Ο «άνεμος Ολάντ» τα πήρε και

τα σήκωσε!

Ο Σαρκοζί συνήθιζε να λέει ότι η Γαλλία «πρέπει να τελειώσει με την κληρονομιά του Μάη του '68». Δεν μπόρεσε να τα καταφέρει και τώρα βλέπει με ζήλια τον Ολάντ να το επιχειρεί, υπό τα θερμά συγχαρητήρια των γερμανών συμμάχων («θαρραλέες») και «προς τη σωστή κατεύθυνση» χαρακτήρισε τις ανακοινώσεις Ολάντ ο γερμανός σοσιαλδημοκράτης ΥΠΕΞ Σταϊνμάιερ. Ομως, ο εκπεσών Σαρκοζί μπορεί, παρά τους επαίνους που απονέμει η γαλλική μπουρζουαζία στον Ολάντ («ο Ολάντ έκανε την επανάστασή του» έγραψε η Μοντ, ξεπερνώντας ακόμη και τα ελληνικά «Νέα», «Εθνος»), να αισιοδοξεί. Ο Ολάντ θα φθαρεί πιο γρήγορα και ο ίδιος μπορεί να επανακάψψει στο μέγαρο των Ηλυσίων, καταπάτως σχεδιάζει.

■ Αίγυπτος

Προκαθορισμένο το αποτέλεσμα

Σε συνθήκες τρομοκρατίας, σφίμωσης και καταστολής των διαφωνούντων πραγματοποιήθηκε στις 14 και 15 Γενάρη το δημοψήφισμα για το νέο σύνταγμα της Αιγύπτου, όπως τροποποιήθηκε από ένα 50μελές πάνελ μετά την ανατροπή Μόρσι.

Η διορισμένη από την ηγεσία του στρατού μεταβατική κυβέρνηση και τα φιλοκυβερνητικά στη συντριπτική πλειοψηφία ΜΜΕ έστησαν μια τεράστια προπαγανδιστική εκστρατεία παροτρύνοντας τους πολίτες να ψηφίσουν «ναι» και παρουσιάζοντας την ψήφο ως επαναστατικό κοθήκον και την ψηφοφορία ως κλειδί για την ασφάλεια και τη σταθερότητα της χώρας, για την οποία δεν μπορεί να υπάρχει καμιά διαφωνία. Χιλιάδες πανό σε κάθε γέφυρα και υπερυψωμένη διάβαση με συνθήματα όπως «Ναι στο σύνταγμα, όχι στην τρομοκρατία» ή «Η Αιγύπτος άλλαξε στις 25 Γενάρη και απέλευθερώθηκε στις 30 Ιουνίου» (ανατροπή Μόρσι). Εκατοντάδες χιλιάδες φυλλάδια, αφίσες, σημαίες, γιγαντοαφίσες υπέρ του «ναι». Ανύπαρκτη, ουσιαστικά απαγορευμένη η καμπάνια υπέρ του «όχι» ή της αποχής. Εκατοντάδες οι συλλήψεις οπαδών της Μουσουλμανική Αδελφότητα, ενώ πρόσφατα τέθηκαν σε λειτουργία

μανικής Αδελφότητας, που διαδήλωναν ή μοίραζαν έντυπο υλικό υπέρ της αποχής από το δημοψήφισμα. Εντεκα συλλήψεις μελών του κόμματος «Ισχυρή Αιγύπτος» που κολλούσαν αφίσες και μοίραζαν υλικό υπέρ του «όχι», σε εργάτες από τα οποία έχουν αποδοθεί κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος, για τρομοκρατία, απόπειρα ανατροπής του καθεστώτος, ανάψιμη σε υποκίνηση εναντίον του στρατού και της αστυνομίας. Σε ένδειξη διαμαρτυρίας το κόμμα ανέστελε την καμπάνια του.

Σύμφωνα με σχετικό ρεπορτάριο του Associated Press (13/01/14), οι αρχές απειλήσαν με ποινικές διώξεις τους ιδιοκτήτες καφέ, τυπογραφείων και καταστημάτων που θα επέτρεπταν να χρησιμοποιηθούν οι εγκαταστάσεις τους για την εκτύπωση φυλλαδίων ή αφίσων υπέρ του «όχι», ενώ η αστυνομία είχε εντολή να συλλαμβάνεται όποιος επιχειρεύει να μοιράσει φυλλάδια ή να κρεμάσει πανό ενάντια στο σύνταγμα. Συν τοις άλλοις, απαγορεύτηκε η παρουσία ως παρατηρητών στα εκλογικά κέντρα δύοων υπέρχρηση που έχουν σχέση με τη Μουσουλμανική Αδελφότητα, ενώ πρόσφατα τέθηκαν σε λειτουργία

από την Ασφάλεια ανοιχτές γραμμές επικοινωνίας, στις οποίες οι πολίτες μπορούν να καταδίδουν μέλη της Μουσουλμανικής Αδελφότητας. Η τεράστια προπαγανδιστική εκστρατεία που στήθηκε, σε συνδυασμό με το όργιο καταστολής, δείχνει πόσο μεγάλη σημασία είχε το δημοψήφισμα για τη στρατιωτική χούντα. Η μαζική συμμετοχή και ένα ηχηρό «ναι» θα σήμανε επικύρωση της ανατροπής Μόρσι, νομιμοποίηση του στρατιωτικού πραξικοπήματος και άνοιγμα του δρόμου για την προεδρία στο στρατηγό Σίσι. Το αποτέλεσμα ήταν προδιαγεγραμμένο. Η πρώτη ανακοίνωση από την κυβέρνηση, τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, μιλά για συμμετοχή 55% και άνω του 95% υπέρ του «ναι», έναντι συμμετοχής 30% και 64% υπέρ του «ναι» στο δημοψήφισμα το Δεκέμβρη του 2012 για το σύνταγμα που είχε συνταχθεί επί Μόρσι. Ο στόχος επετεύχθη.

Το νέο σύνταγμα διευρύνει τα προνόμια της στρατιωτικής κάστας και διαφύλασσει το ρόλο του στρατού ως του πιο ισχυρού θεσμού του κράτους και πηγής της πραγματικής εξουσίας. Ορίζει ότι για τις δύο επόμενες προεδρικές περιόδους

110.000 τρομοκράτες!

Τί ήταν κι αυτό; Εκεί που πριν λίγους μήνες μας έδειχναν ότι η Ισπανία «αντιστέκεται» στην «τρομοκρατία», νάσου και εμφανίζονται «από το πουθενά» οι... «τρομοκράτες! Οχι ένας και δυο, ούτε... χιλιαράτες. Τόσοι ήταν αυτοί που διαδήλωσαν στο Μπιλμπάριο το περασμένο Σάββατο, σύμφωνα μάλιστα με τις εκτιμήσεις της αστυνομίας!

Βασικό αίτημα των διαδηλωτών –που δεν έμειναν σωπήροι όπως τους κάλεσαν οι διοργανωτές– ήταν η μεταφορά των κρατουμένων της ΕΤΑ από τις απομακρυσμένες φυλακές της Ισπανίας κοντά στον τόπο τους (στη Χώρα των Βάσκων). Στη διαδήλωση συμμετείχε και το Βασκικό Εθνικιστικό Κόμμα που αποκηρύσσει τη βία, πρόγμα ενδεικτικό της κατάστασης που επικρατεί στη Χώρα των Βάσκων.

Οι πλούσιοι, πλουσιότεροι...

Παρά την κρίση, οι μισθοί των διευθυντάδων αυξήθηκαν κατά μέσο όρο σε ποσοστό 6.9% πέρσι, ενώ τα κατώτερα στελέχη είδαν τους μισθούς τους να μειώνονται κατά 3.8% και οι εργάτες κατά 0.4%. Τα στοιχεία προέκυψαν από την ετήσια έρευνα του επιχειρηματικού σχολείου της Βαρκελώνης Eada και της εταιρίας συμβούλων ICSA, που δημοσιεύτηκε την περασμένη Τρίτη. Η έκθεση βασίστηκε σε ογδόντα χιλιάδες συνεντεύξεις, από τις οποίες προέκυψε ότι οι μισθοί των ανώτερων διευθυντικών στελεχών αυξάνονται καθημερινά σε περίπτωση εναντίον στρατιωτικών δυνάμεων, εγκαταστάσεων ή περιουσιακών στοιχείων, ακόμη και εναντίον στρατιωτικών επιτροπών, με προφανή στόχο τους

την διαδηλωτή, υποτίθεται ότι διασφαλίζει πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, όπως η ελευθερία της έκφρασης, η ισότητα των παιδιών και η ελευθερία της πίστης, τα οποία ούτως συνθηκούνται με την προστασία της ασφάλειας και της προστασίας της οικονομίας. Οι μέσοι ακαθάριστος επίσημος μισθός τους να αυξηθεί από τα 68.705 στα 80.330 ευρώ τον τελευταίο χρόνο!

Την ίδια στιγμή, ο μέσος ακαθάριστος μισθός των μεσαίων διευθυντικών στελεχών πέρσι ήταν 36.522 ευρώ, ενώ των υπόλοιπων υπαλλήλων 21.307 ευρώ. Μιλάμε πάντα για μέσους όρους, που σήγουρα κρύβουν την πραγματικότητα, δεδομένου ότι οι μεγάλοι μισθοί μπορούν να κρύβονται πίσω από αυτούς, αφού αθροίζονται με τους κατώτερους και μετά βγαίνει ο μέσος όρος. Δείχνουν όμως την εικόνα του εισοδηματικού χάσματος που αυξάνεται, όπως επισημαίνει και η Ει Ραΐς, από τ

Na διδαχτούμε

Καθώς διάγουμε τον πέμπτο μηνονιακό χρόνο, αποτελεί κοινό τόπο η διαπίστωση ότι η εργατική τάξη και τ' άλλα εργαζόμενα στρώματα συνθίβονται από το σύνδρομο της πίττας. Οι μισοί άνεργοι και υποαπασχολούμενοι με άθλια μεροκάματα και συνθήκες εργασίας και οι άλλοι μισοί να προσπαθούν να τα φέρουν βόλτα, πληρώνοντας χαράτσια και υποκύπτοντας σε κάθε αυθαιρεσία των καπιταλιστών εργοδοτών, αυτή είναι η εικόνα της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας σήμερα.

Δεν υπάρχουν καν τα αγωνιστικά ξεσπάσματα του 2011 και του 2012. Και το ερώτημα είναι γιατί; Πρέπει ν' ανατρέξουμε σ' εκείνα τα αγωνιστικά ξεσπάσματα για να διερευνήσουμε τη σημερινή ψυχολογία της πίττας.

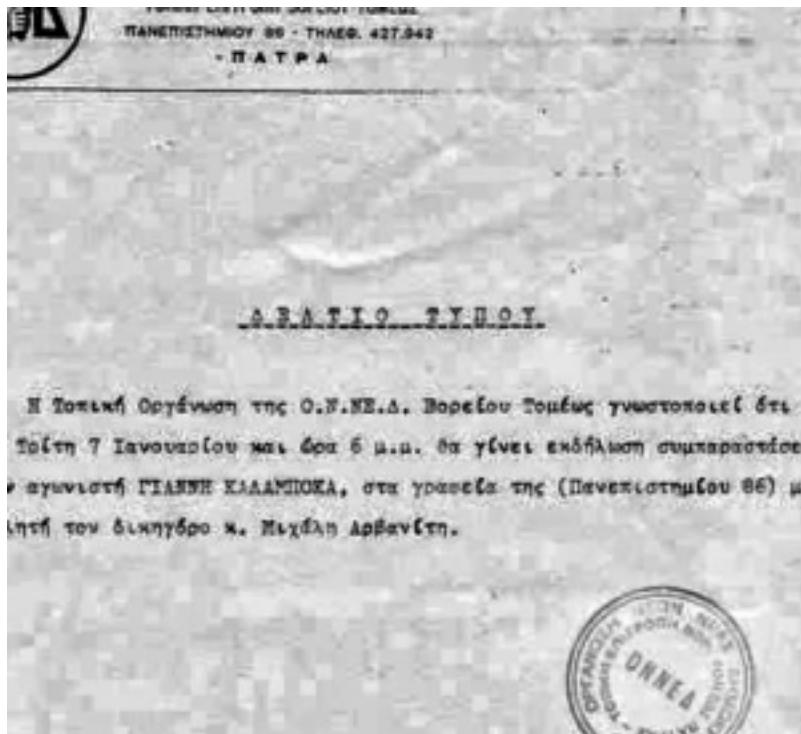
Δεν επέδρασε μόνο το γεγονός ότι εκείνοι οι αγώνες πττάθηκαν, αλλά κυρίως το γεγονός πως η ιδεολογική επένδυση εκείνων των πττών εμπέδωσε μια συνείδηση αναποτελεσματικότητας των αγώνων. Ολοι θυμόμαστε τι προσδοκίες καλλιεργήθηκαν και το 2011 και το 2012. Προσδοκίες ότι αρκούσε μια μαζική 24ωρη απεργία ή κάποιες μαζικές συγκεντρώσεις στις πλατείες για να καμφθεί η αποφασιστικότητα των κυβερνήσεων που εφάρμοζαν τη μηνονιακή πολιτική. Η διάψευση των μεγάλων προσδοκιών, που καλλιεργήθηκαν έντεχνα από το αντιπολιτευόμενο οιστικό στρατόπεδο και έγιναν με μοναδική ευκολία αποδεκτές από τον μίζερο μικροαστικό αντικαπιταλισμό, έφερε τη μεγάλη απογοήτευση, καλλιέργησε την ψυχολογία της πίττας.

Κάποιοι (λέγε με ΣΥΡΙΖΑ) τρίβουν τα χέρια τους με ικανοποίηση απ' αυτή την εξέλιξη, καθώς τους επιτρέπει από τη μια να εκμεταλλευτούν εκλογικά τη λαϊκή απόγνωση και οργή και από την άλλη να διαχειριστούν το σύστημα χωρίς κοινωνική πίεση. Άλλοι βρίκαν την ευκαιρία να στίσουν νέα πολιτικά μορφώματα και να προβάλλουν ως κορυφαίοι παράγοντες του συστήματος. Δεν υπήρξε ποτέ τα τελευταία 40 χρόνια πιο εύκολη και πιο αποδοτική πολιτική σπέκουλα απ' αυτή που έγινε την τελευταία τετραετία.

Κι αν ο νέος αστικός διπολισμός δεν δώσει βιώσιμη λύση, πάντα στον ορίζοντα υπάρχει η προοπτική ενός «μεγάλου συνασπισμού», που σήμερα φαντάζει απίθανος, όμως σε συνθήκες «ακυβερνοσίας» θα παρουσιαστεί ως «η μόνη ρεαλιστική λύση».

Ας βγάλουμε διδάγματα απ' αυτή την τραγική τετραετία. Οι αγώνες δεν είναι εξ ορισμού αναποτελεσματικοί. Αναποτελεσματικοί γίνονται όταν οργανώνονται σαν ανώδυνα πανηγυράκια, χωρίς οργάνωση και σχέδιο, χωρίς αποφασιστικότητα, χωρίς σύγκρουση με την αστική νομιμότητα.

Οι κοινοβουλευτικές πολιτικές λύσεις είναι λύσεις προς όφελος του συστήματος. Οι λύσεις προς όφελος της εργατικής τάξης και του λαού ί θα είναι επαναστατικές ή δε θα υπάρξουν. Η συγκέντρωση των επαναστατικών δυνάμεων είναι όρος για την ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος, για το σήμερα και για το αύριο.

■ Ανταπόδοση βοήθειας

Λάβρος κατά της κυβερνητικής πρόδεσης να διεξαχτεί ο δεύτερος γύρος των τοπικών εκλογών την ίδια Κυριακή με τις ευρωεκλογές και ο πρώτος μια βδομάδα νωρίτερα εμφανίζεται ο Γιάννης Ραγκούσης σε συνέντευξή του σε αυτοδιοικητική ιστοσελίδα. Αν όμως ήταν τόσο καθαρό το δέμα, όταν ο ίδιος νομοδετούσε τον «Καλλικράτη», γιατί δεν υπήρξε ρητή αναφορά στο νόμο, ότι η ταυτόχρονη διεξαγωγή με τις ευρωεκλογές αφορά τον πρώτο και όχι το δεύτερο γύρο; Γιατί δεν έγινε κάποια μνεία στην αιτιολογική έκδεση του νομοσχέδιου ή έστω στην τοποθέτηση του υπουργού και των συναδέλφων του στην κοινοβουλευτική συζήτηση;

Το δέμα έμεινε τότε ανοιχτό, για να μπορεί να κάνει το ΠΑΣΟΚ τα πολιτικά παιχνίδια που κάνει σήμερα η ΝΔ. Επομένως, η ετεροχρονισμένη αντίδραση του Ραγκούση και μάλιστα με τόση ένταση, αποτελεί βοήθεια στον ΣΥΡΙΖΑ. Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι ο Ραγκούσης διατηρεί από την εποχή της Υπατίας άριστη προσωπική σχέση με τον Τσίπρα. Ο τελευταίος τον βοήθησε να εξαπατήσει τους απεργούς πείνας, με τη βοήθεια και των «προδυμότατων» πουληταριών που δρούσαν πίσω από την πλάτη και των απεργών πείνας και των αλληλέγγυων. Μένει να δούμε αν η σχέση Ραγκούση-ΣΥΡΙΖΑ διέχει και [επίσημη] συνέχεια και ποια δα είναι αυτή.

ΥΓ: Ο Καμίνης, που συντάχθηκε επίσης με την πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ, έχει τους δικούς του λόγους. Με τον πρώτο γύρο να γίνεται ταυτόχρονα με τις ευρωεκλογές, έχει ελπίδες να εισπράξει την «ψήφο διαμαρτυρίας» προς τα κόμματα της συγκυβέρνησης και να πάει πρώτος στο δεύτερο γύρο, τον οποίο ελπίζει να κερδίσει χάρη στο ρεύμα που δια έχει δημιουργηθεί υπέρ του. Ιδιαίτερα αν έχει ν' αντιμετωπίσει υποψήφιο της ΝΔ.

■ Περίσσια καρικατούρα

Με τον Στάλιν στο εξώφυλλο κυκλοφόρησε το ημερολόγιο του Περισσού για το 2014. Αναμενόμενο σ' ένα βαθμό από ένα κόμμα που «άλλα λέει και άλλα κάνει». Το Τρότσκι δε μα τον βάλουν εξώφυλλο, τον έχουν μόνο ως βασικό τροφοδότη των νέων ιδεολογικών «ανακαλύψεων» τους. Άλλα και σ' αυτό δεν πρωτοτυπούν, διότι ο τροτσισμός χωρίς τον Τρότσκι έχει κα-

■ Συγκοινωνούντα δοχεία

Η φωτογραφία (αλιευμένη από το Διαδίκτυο) αποτελεί ντοκουμέντο. Ενα χρόνο μετά τη δολοφονία του αγωνιστή καδηγητή Νίκου Τεμπονέρα, η ΟΝΝΕΔ της Πάτρας οργάνωνε «εκδήλωση συμπαρούσας στον αγωνιστή ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΛΑΜΠΟΚΑ», τον άνδρων που δρυμάτισε αδίστακτα το κεφάλι του Ν. Τεμπονέρα. Στέλεχος τους ήταν ο Καλαμπόκας. Πρόεδρος της ΟΝΝΕΔ στην Πάτρα και δημοτικός σύμβουλος της ΝΔ στο Δήμο Πατραίων. Και ποιος ήταν ο ομιλητής; Ο δικηγόρος Μ. Αρβανίτης, βουλευτής των νεοναζί σήμερα.

ΥΓ: Ανάλογη περίπτωση είναι αυτή του χρουσαγίτη Μπούκουρα, που όπως αποκάλυψαν οι ίδιος και ο συνήγορός του ήταν υποψήφιος με το συνδυασμό του δήδεν ανεξάρτητου (υποστηριζόμενου από τη ΝΔ) Πλαχατουρίδη στο Περιστέρι.

τα καιρούς χαρακτηρίζει διάφορα ρεύματα (και τμήμα του μαοϊκού ρεύματος). Εκείνο που μας... εντυπωσίασε είναι ο αέρας κοσμοπολιτισμού που διαπνέει το ημερολόγιο. Για παράδειγμα, δεν σημειώνονται οι δρησκευτικές γιορτές. Εκτός από μία: του Αγίου Βαλεντίνου. Δεν σημειώνονται επέτειοι όπως η 25η Μάρτη και η 28η Οκτώβρη, η Οκτωβριανή Επανάσταση κτλ. Σημειώνονται, όμως, όλες οι «Παγκόσμιες Μέρες» που έχει θεσπίσει η διεθνής μπουρζουάζια (μέχρι και η «Παγκόσμια Ημέρα Δημοκρατίας», που αναφέρεται στην αστική δημοκρατία). Ακόμη και διάφορες επιμέρους «Μέρες», όπως η «Ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου» και η «Ημέρα Χωρίς Αυτοκίνητο». Το αποκορύφωμα: στη σελίδα της 9ης Μάη αναφέρεται ότι τιμάται η «Παγκόσμια Ημέρα της Ευρώπης» και όχι η νίκη του Κόκκινου Στρατού επί των ναζί, που ολοκληρώθηκε με την ανάρτηση της κόκκινης σημαίας με το σφυροδρέπανο στην κορυφή του Ράιχσταγκ.

■ Κρείττον σιγάν

Διαμαρτύρεται ο Αντώνης Κοτσακάς για τα δημοσιεύματα που τον παρουσιάζουν ως στενό συνεργάτη του Ακη Τσοχατζόπουλου.

■ Δικαιωση

Μια λαοδάλασσα περισσότερων από εκατό χιλιάδες διαδηλωτών βούλιαζε το περασμένο Σάββατο τους δρόμους του Μπιλμπάο, απαγόρευε την αποφυλάκιση των πολιτικών κρατούμενων της ΕΤΑ και την ανεξαρτησία της Χώρας των Βάσκων.

Ηταν η δικαιώση για τους αγωνιστές της ΕΤΑ, που η ισπανική και η διεθνής αντίδραση χαρακτήριζε «τρομοκράτες», «δολοφόνους», «εγκληματίες». Μια δικαιώση όχι μόνο από εκείνους που συμμερίζονταν τους σκοπούς και την τακτική της ΕΤΑ, αλλά και από εκείνους που δεν συμμερίζονταν τον ένοπλο αγώνα. Ολοι τιμούν τους αγωνιστές της ΕΤΑ ως πολιτικούς κρατούμενους λόγω του αγώνα τους για την ανεξαρτησία της Χώρας των Βάσκων.

Η διαδήλωση αρχικά είχε απαγορευτεί, όμως κάπως από τη λαϊκή πίεση την υιοδέτησαν τα αστικά κόμματα και τα επίσημα συνδικάτα. Και έγινε. Για πρώτη φορά κάλεσαν σε κοινή διαδήλωση οι συντρητικοί του εδνικιστικού PNV, οι ρεφορμιστές της Ανεξάρτητης Αριστεράς και οι σοσιαλδημοκράτες του Sortu.

Η ΕΤΑ έχει σταματήσει τον ένοπλο αγώνα. Ο βασικός λαός, όμως, δεν ξεχάνα τους εκατοντάδες αγωνιστές και αγωνίστριες που βρίσκονται στη φυλακή, λόγω της συμμετοχής τους σ' αυτόν τον αγώνα. Ας διδαχτούμε από τη στάση του.

Σε ανοιχτή επιστολή του αναφέρει ότι η σχέση του με τον Ακη ήταν πολιτική και πως δεν συμμετείχε στις κυβερνητικές ή άλλες δραστηριότητές του, παρά μόνο στις κομματικές.

Προφανώς, αυτός ο στενός πολιτικός φίλος του Ακη δεν πήρε χαμπάρι τίποτα. Επιλέγει σήμερα για τον εαυτό του το χαρακτηρισμό του αιφελούς (για να μην πούμε βλάκα), για να γλιτώσει από το χαρακτηρισμό του συνένοχου. Οι πολιτικά αιφελείς, όμως, αποστρατεύονται και ιδιωτεύονται, δεν αρχίζουν να χτίζουν νέες καριέρες σε νέα κόμματα.

■ Αριστος ντριμπλέρ

Μολονότι το γερμανικό ποδόσφαιρο φημίζεται για τη δύναμη και την ταχύτητα και όχι για την τεχνική του, ο σοσιαλδημοκράτης Φρανκ-Βάλτερ Σταϊνμάιερ αποδείχτηκε άριστος ντριμπλέρ κατά το σύντομο πέρασμά του από την Αθήνα. Αρνήθηκε να κάνει οποιοδήποτε σχόλιο για τους χειρισμούς που έγιναν στην αντιμετώπιση της κρίσης, με το πρόσχημα ότι μόλις ανέλαβε τα καθήκοντά του και διότι ήταν άκομψο να βαθμολογήσει το παρελόν. Οσο για τη συνέντευξη Βενιζέλου στη «Φρανκφούρτερ Αλγκεμάινε Τσάιτουνγκ», περιορίστηκε να πει ότι τη διάβασε με προσοχή, χωρίς να κάνει κανένα σχόλιο. Ετσι, δεν στενοχώρησε τους οικοδεσπότες του στην Αθήνα, σε αντίδεση με το γερμανικό Τύπο που πέρασε τον Μπένι γενεές δεκατεσσερίς.

■ Τριαντάρηδες για λάντζα

Μετά τον Βενιζέλο, που προώθησε ως γραμματέα τον Ανδρουλάκη, και τον Σαμαρά, που προώθησε τον Παπαμιμίκο, ο Κουβέλης προώθησε τον Θεοχαρόπουλο, κάνοντας και αυτός «ηλικιακή ανανέωση». Στην πραγματικότητα, και οι τρεις προώθησαν κάποιον για τη λάντζα, με διαφορετικό βαθμό σιγουρίας ο καδένας. Ο Βενιζέλος βλέπει τον Ανδρουλάκη να ψιλοδιαφοροποιείται και να σχηματίζει σιγά-σιγά φράξια. Ο Σαμαράς δεν ανησυχεί καδόλου από τον Παπαμιμίκο. Και ο κυρ-Φώτης, έχοντας μάθει από το κάζο του Αλαβάνου με τον Τσίπρα, έβαλε έναν άγνωστο ακόμα και στον κομματικό μηχανισμό, που είναι απόλυτα εξαρτημένος από τον ίδιο. Μέχρι να μπορέσει ο Θεοχαρόπουλος να αυτονομθεί, ο Κουβέλης δια έχει κάνει τη δουλειά του. Άλλωστε, στο φραζιονισμό είναι πολύ πιο έμπειρος από τους νεοσσούς.

■ Αχυράνθρωποι

Γουστάρουμε τη δήλωση του Λαυρεντιάδη για την εμπλοκή στο σκάνδαλο του ΠΠ, που του αποδίδουν οι δικαστικές αρχές: «Τα περί προσωπικής εμπλοκής μου σε υπόθεση επισφαλών δανείων του ΠΠ είναι ανυπόστata και συκοφαντικά. Το Κοινό Ομολογιακό Δάνειο του ΠΠ προς την εταιρία Alaris αφορά σε χρονικό διάστημα κατά το οποίο δεν είχα απολύτως καμία σχέση με τη διοίκησή της, διατηρώντας μόνο μικρό ποσοστό στη μετοχική της σύνδεση. Η εμπλοκή συνεπάγεται ονόματός μου γίνεται καδαρά για λόγους εντυπώσεων και μόνον. Η Δικαιοσύνη καλείται να φέρει στο φως την αλήθεια».

Αυτά όλα δια το διάστημα στη συνέχεια της δικαστικής διερεύνησης, όμως η δήλωση Λαυρεντιάδη μας δύμισε την ιστορία των «μπροστινών» ή «αυτοφωράκηδων», που τους χρησιμοποιούν ως αχυρανθρώπους οι επιχειρηματίες της νύχτας. Είναι κάτια κακομοίρηδες, οι οποίοι έχουν ως μοναδική αποστολή να δικάζονται ως υπεύθυνοι των μαγαζίων, ενώ τα πραγματικά αφεντικά εμφανίζονται σαν άσχετοι με τη μπίζνα.

■ Αηδία

Ούτε παραγγελία να τον είχε τον Βαρδολομαίο στην Αθήνα η γεγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ. Πάνω που είχε ξεσπάθωσε το εγχώριο παπαδαρίο με τον παπα-Σουύρα της Καστοριάς και οι ΣΥΡΙΖΑίοι αισθάνονταν κάπως άβολα, κατέφθασε ο Βαρδολομαίος, ζήτησαν τη συνάντηση και ο Τσίπρας του τράβηξε ένα γλείψιμο πατόκοφρα, για να δειξει πόσο ευσεβής είναι η γησεία του ΣΥΡΙΖΑ. «Πλαναγιώτατο» τον αποκαλούσε, λέει και δεν υπάρχουν άλλοι τρόποι για να προσφωνήσεις τον εκπρόσωπο ενός δρησκευτικού δόγματος, χωρίς να προσχωρείς στο δόγμα, αλλά διατηρώντας το ελάχιστο μιας αξιοπρεπούς αιστικής πολιτικής: μια στάση ανεξιθρησκείας.

Οσο για τη δικαιολογία της συνάντησης, ήταν πραγματικά για γέλια και για κλάματα. Θέλησε, λέει, να τον ενημερώσει για την υπουργιότητά του για την προεδρία της Κομισιόν και να του ζητήσει βοήθεια «στο ουμανιστικό πανανθρώπινο αίτημα να υπάρξει αλλαγή στάσης και αλλαγή της εφαρμοζόμενης μεταναστευτικής πολιτικής που έχει δυστυχώς μετατρέψει τη Μεσόγειο σε νεκροταφείο ψυχών και τις χώρες υποδοχής σε αποδήμες ανθρώπινων ψυχών». Τι δουλειά έχει ο Βαρδολομαίος με την ευρωπαϊκή πολιτική; Και τι συνδρομή να προσφέρει στο μεταναστευτικό, πέρα από τις γνωστές από άμβωνος ευχές και τα κροκοδέλια δάκρυα υπέρ των φτωχών; Υλοποιώντας το δόγμα «όσο δεξιότερα τόσο καλύτερα», ο ΣΥΡΙΖΑ δε διστάζει να ωραιοποιείσει και τους ιντριγκαδόρους του Φαναρίου.

Στο πλαίσιο του αιφερώματος με τίτλο «Πού πάει η Ευρώπη; Πού πάει η Ελλάδα;», που οργάνωσε το «Βήμα της Κυριακής» (5.1.2014), μαζί με τους Σημίτη, Ντράγκι, Προβόπουλο, Μπόφινγκερ, Κωστόπουλο, Μπεκ, Δαμιανάκη, Κον-Μπεντνίτη, φιλοξενήθηκε και ο βουλευτής και τομεάρχης του ΣΥΡΙΖΑ Γ. Σταθάκης, ο οποίος με ανατριχιαστικό κυνισμό περιέγραψε το όραμα του ΣΥΡΙΖΑ, έχοντας ως σημείο αναφοράς την οικονομική και κοινωνική πολιτική στης ΗΠΑ και τις «αναπτυσσόμενες οικονομίες» που δεν είναι άλλες από τις χώρες της εργασιακής βαρβαρότητας και της απόλυτης εξαθλίωσης των λαϊκών στρωμάτων.

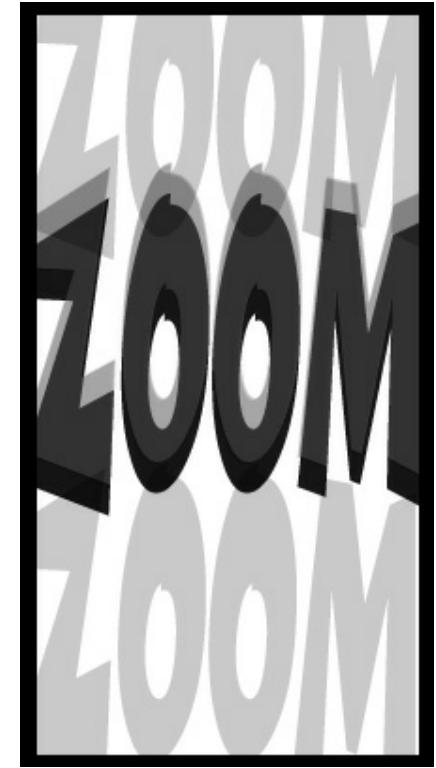
Το στήμα της προσέγγισης του ΣΥΡΙΖΑ το δίνει ο Σταθάκης από την πρώτη κιόλας πρόταση του πονήματός του: «Η ευρωπαϊκή οικονομία παραμένει, μετά την κρίση του 2008, η «μαύρη τρύπα» της παγκόσμιας οικονομίας». Η φαινομενικά αταξική προσέγγιση (αναφορά σε «ευρωπαϊκή οικονομία») και όχι σε ευρωπαϊκό καπιταλισμό είναι στην πραγματικότητα ταξική και αποκαλύπτει τη βάση στην οποία στηρίζει την πολιτική του ο ΣΥΡΙΖΑ.

Δεν χρειάζεται να επικαλεστούμε την Πολιτική Οικονομία, για ν' αποδείξουμε ότι ο τομεάρχης του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι παρά ένας πολιτικός αγύρτης. Μας αρκεί μια προγματικότητα, η οποία εμπειρικά είναι γνωστή τοις πάσι. Οι λεγόμενες «αναπτυσσόμενες οικονομίες» δεν είναι παρά φασιστικά καταπιταλιστικών δυνάμεων (πλην της Ρωσίας, που έχει άλλη θέση στον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας, στηριζόμενη κυρίως στο πετρέλαιο και τα όπλα). Η εσωτερική ζήτηση είναι άθλια, γιατί είναι τρισάθλιο το επίπεδο διαβίωσης των εργατικών και πληγειακών μαζών. Η παραγωγή γίνεται για λογαριασμό μεγάλων μονοπωλίων της Δύσης (και σ' ένα βαθμό και επιχειρήσεων της ντόπιας αστικής τάξης) και εξάγεται. Για να το πούμε διαφορετικά, τα επώνυμα ρουχά που κατασκευάζονται στην Ινδία, τη Νότια Αφρική δεν προορίζονται για την πλειαριανή καταναλωτική μάζα σ' αυτές τις χώρες, αλλά για τα μεσαία και οινώτερα κοινωνικά στρώματα στις χώρες της Δύσης (ιμπεριαλιστικές και μέσου επιπέδου ανάπτυξης). Ακόμη και τα φτηνιά-

ας», το πρότυπο της τότε «ανάπτυξης», κατέρρευσαν παταγωδώς η μία μετά την άλλη.

Δεν τα γνωρίζει όλ' αυτά ο Γ. Σταθάκης; Εντάξει, ένας καθηγητάκος της αράδας είναι, περισσότερο συνδικαλιστής παρά επιστήμονας, όμως αυτά τα βασικά τα γνωρίζει. Άλλωστε, δεν χρειάζεται να είσαι οικονομολόγος για να ξέρεις ότι στις «αναπτυσσόμενες οικονομίες» η παραγωγή δεν στηρίζεται στην εσωτερική ζήτηση αλλά στις εξαγωγές και δι' είναι ελεγχόμενη από το μονοπωλιακό κεφάλαιο της Δύσης. Ο τμηματάρχης του ΣΥΡΙΖΑ, όμως, έφτιαξε με απόλυτο κυνισμό αυτό το σχήμα, για να μας πει ότι η κρίση είναι ζήτημα «επιλογών οικονομικής πολιτικής» και ότι οι με χώρες της υπερεκμετάλλευσης και της εργατικής αθλιότητας πάνε καλά, γιατί έκαναν σωστές επιλογές, ενώ «αντίθετα στην Ευρώπη η αντιμετώπιση της κρίσης έγι-

Ανατριχιαστικά αποκαλυπτήρια μιας διαχειριστικής στρατηγικής

Αμέσως μετά, ο Σταθάκης προχωρά σε συγκρίσεις, αποκαλύπτοντας ευθύς εξάρχης την ένταξη του ΣΥΡΙΖΑ στη χορεία των αστικών-διαχειριστικών δυνάμεων: «Είναι η πρώτη φορά ιστορικά που μια τόσο μεγάλη οικονομική κρίση δεν οδήγησε σε κατάρρευση ή αποδυνάμωση της παγκόσμιας οικονομίας. Αυτή, με εξαίρεση τον πρώτο χρόνο, διατήρησε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης, της τάξεως του 2,5%, καθώς οι αναπτυσσόμενες οικονομίες διατήρησαν υψηλούς, αν και η πιότερους ρυθμούς σε σχέση με το παρελθόν, και οι ΗΠΑ κινήθηκαν κοντά στο μέσο όρο. Η Ευρώπη είναι η εξαίρεση με μηδενική ανάπτυξη».

Ακολουθεί η ερμηνεία: «Αυτές οι διαφορετικές οικονομικές επιδόσεις οφείλονται στην αποκλειστική στις διαφορετικές επιλογές οικονομικής πολιτικής. Στις αναπτυσσόμενες χώρες και στις ΗΠΑ εφαρμόστηκε συνδυασμένα η νομισματική και η οικονομική πολιτική (...) η δημοσιονομική πολιτική ήταν επεκτατική προκειμέν

■ Η Γερμανία και η τρόικα

«Στην τρόικα εκπροσωπούνται οι σωστοί θεσμοί και η συμμετοχή του ΔΝΤ δεν είναι άξια κριτικής. Παρά την κριτική που ασκείται για τη νομιμοποίηση της στην Ελλάδα και όχι μόνο, είναι ένα σημαντικό όργανο. Η τρόικα αναλαμβάνει την ευθύνη για τις αξιολογήσεις του ελληνικού προγράμματος. Οι αποφάσεις λαμβάνονται από τους υπουργούς Οικονομικών της Ευρωζώνης και δεν τίθεται θέμα δημοκρατικής νομιμοποίησης αυτών».

Μπορεί ν' απέριψε με αβρότητα να σχολιάσει τη συνέντευξη Βενιζέλου στη «Φρανκφούρτερ Αλγκεμάινε Τσάιτουνγκ», όμως επί της ουσίας ο Φρανκ-Βάλτερ Στάϊνμαιερ δεν μάστησε τα λόγια του. Οι φράσεις που χρησιμοποιήσε για να υπερασπιστεί την τρόικα ήταν πτωμοιότυπες με αυτές που χρησιμοποιήσε ο εκπρόσωπος της κοινωνίας Στέφεν Ζάιμπερτ, δείγμα του ότι η γερμανική πολιτική είναι απολύτως συγχρονισμένη και δεν υπάρχει καμιά διαφορά μεταξύ σοσιαλδημοκρατών και χριστιανοδημοκρατών στα ευρωπαϊκά ζητήματα.

Υπερασπιζόμενη την τρόικα η γερμανική κυβέρνηση υπερασπίζεται τον εαυτό της. Δική της έμπνευση ήταν η δημιουργία της τρόικας, προκειμένου ν' αποφύγει τη γραφειοκρατία των Βρυξελών, στην οποία δεν τρέφει ιδιαίτερη εμπιστοσύνη. Κι ενώ είναι γνωστές οι αντιθέσεις ανάμεσα στη Γερμανία και το ΔΝΤ, οι εκπρόσωποι της γερμανικής κυβέρνησης υπερασπίζονται την παρουσία του ΔΝΤ στην Ευρωζώνη. Γιατί; Γιατί θέλουν να ελέγχουν οι ίδιοι τη μετεξέλιξη των ελεγκτικών μηχανισμών και όχι να υποχωρήσουν μπροστά στη γκρίνια των διάφορων Βενιζέλων.

Για να το πούμε διαφορετικά, η Γερμανία θα πουλήσει πολύ ακριβά τη συμφωνία της σε μια μέλλοντική κατάργηση της τρόικας (μετά τις ευρωεκλογές). Θα απαιτήσει να υπάρξει συμφωνία για ένα νέο θεσμό (ευρωπαίος υπουργός Οικονομικών, μάλλον) και να τον ελέγχει απόλυτα, ιδιαίτερα κατά την πρώτη φάση της λειτουργίας του. Τυχαίο είναι πως και στο σύστημα EFSF-ESM ο επικεφαλής είναι Γερμανός (Κλάους Ρέγκλινγκ); Η Γερμανία συμφώνησε για τη δημιουργία αυτών των χρηματοδοτικών εργαλείων μόνο όταν εξασφάλισε ότι δε θα εκδώσουν ευρωαμολόγα και ότι επικεφαλής τους θα τοποθετείται γερμανός τεχνοκράτης.

Οσο για τον Βενιζέλο, η αμετρούμενη και η αλαζονεία του τον εξέθεσε πάλι ανεπανόρθωτα. Πήγε να το παιξει μάργκας στη συνέντευξη που έδωσε στη «Φρανκφούρτερ Αλγκεμάινε Τσάιτουνγκ» και εισέπραξε τη χλεύη από ένα ευρύ φάσμα των γερμανικών ΜΜΕ. Ετσι, ενώπιον του Σταϊνμάιερ προσπάθησε να κάνει την αυτοκριτική του. «Δεν ζητάμε πολιτικές χάρες», είπε, αλλά «θέλουμε να έχουμε δυνατότητα απευθείας επαφής με κυβερνήσεις κρατών-μελών που παίζουν ρόλο και εν προκειμένω με τη Γερμανία. Αυτό προκειμένου τα τεχνικά δεδομένα να αξιολογούνται και από κοινωνική και πολιτική σκοπιά». Ήταν σαν να λέγει: λίγη αξιοπρέπεια ζητάμε. Να μη συζητάμε μόνο με τους τεχνοκράτες της τρόικας, αλλά να μπορούμε να συζητήσουμε και με τους υπουργούς των αφεντικών μας, για να τους εξηγήσουμε ότι κάποια πρόγραμα δεν μπορούν να γίνουν γιατί θα πέσει η κυβέρνησή μας.

ΥΓ: Τα ίδια κλαψουρίσματα επανέλαβε ο Βενιζέλος και στο Παρίσι, όπου συναντήθηκε με τον Λοράν Φαμπιούς. «Τώρα χρειαζόμαστε μια πολιτική υποστήριξη, όχι πολιτικές χάρες, επανέλαβε και συμπλήρωσε: «Χρειαζόμαστε συνομιλητές πολιτικούς, οι οποίοι να αντιλαμβάνονται τα τεχνικά αριθμητικά δεδομένα της ελληνικής οικονομίας! Δυστυχώς γι' αυτόν, με την τρόικα θα εξακολουθήσει να συζητά, για απροσδιόριστο αυτή τη στιγμή χρονικό διάστημα.

■ Τζάμπα τα πανηγύρια

Ενα από τα ανοιχτά θέματα στη διαπραγμάτευση με την τρόικα, σύμφωνα με όσα η ίδια η κυβέρνηση διαρρέει, είναι και το δημοσιονομικό κόστος της διατήρησης του ΦΠΑ στην εστίαση στο 13%. Η τρόικα ανεβάζει το έξτρα δημοσιονομικό κόστος στα 280 εκατ. ευρώ, η κυβέρνηση στα 100 εκατ. Σε κάθε περίπτωση μιλούν για έξτρα κόστος.

Τι έγιναν τα πανηγύρια που έστησε το περασμένο καλοκαίρι ο Χατζηδάκης, με τη σύμπραξη των καπιταλιστών του τουριστικού κυρίων κλάδου; Τι έγιναν τα περιβόλτα σήματα που θα υποδηλώνων τη μείωση των τιμών και θα τα έβαζαν μόνο τα καταστήματα που θα μείωναν τις τιμές; Τι έγιναν οι υποσχέσεις ότι θα αυξάνονταν οι καταβολές ΦΠΑ από τους επιχειρηματίες της εστίασης; Τα πήρε όλα τα ποτάμι.

Αυτό που συνέβη ήταν αυτό που εμείς προβλέψαμε. Οι καμιά μείωση τιμών δε θα υπήρχε, γιατί αρκετά μογαζιά (ιδίως τα μικρά) είχαν ενσωματώσει την αύξηση του ΦΠΑ και με τη μείωση περιμέναν να ρεφάρουν τη ζημιά, ενώ όσοι είχαν αυξήσει τις τιμές δεν είχαν λόγο να κάνουν μειώσεις. Οι καμιά αύξηση στην καταβολή ΦΠΑ δε θα υπήρχε, γιατί η μη καταβολή οφείλεται σε χιλιούς άλλους λόγους.

Για έναν αγώνα που αν είχε νικήσει πολλά θα ήταν διαφορετικά

3 χρόνια από την απεργία πείνας των 300 μεταναστών

**ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ
300**

Συζήτηση
Σάββατο 25/1 20.00

Ζωντανές συνδέσεις με τις πόλεις (εκτός Ελλάδας) όπου ζουν οι πρώην απεργοί πείνας, οι οποίοι ξαναέργειν «παράνομο»

Αγροτικές εξαιρέσεις & Αγροτικής
www.eksegersi.gr KONTRA

Το ερχόμενο Σάββατο θα συμπληρωθούν τρία χρόνια από την έναρξη της απεργίας πείνας των 300 μεταναστών εργατών, που πολιτογραφήθηκε ως «τα γεγονότα της Υπατίας» (250 απεργοί πείνας ήταν στην Αθήνα και 50 στη Θεσσαλονίκη).

Ποια είναι σήμερα η κατάσταση των 300 πρώην απεργών

πείνας; Λίγοι έχουν παραμείνει στην Ελλάδα, όπου ζουν και πάλι «παράνομα», μ' ένα χαρτί απελασμού στο χέρι. Αρκετοί επέστρεψαν αναγκαστικά στις πατρίδες τους. Αρκετοί κατάφεραν να περάσουν σε δυτικοευρωπαϊκές χώρες, όπου ζουν ξανά χωρίς χαρτιά. Κάποιοι βρίσκονται σε φυλακές και στρατόπεδα βαλκανικών χωρών, στις οποίες πέρασαν προσταθώντας να φύγουν από την Ελλάδα.

Εκείνοι που πούλησαν την απεργία πείνας, εκείνοι που φλόγωσαν στο ψέμα τους μετανάστες, για να σταματήσουν την απεργία πείνας, εκείνοι που προσπάθησαν να σκεπάσουν τις αποκαλύψεις που έκανε η «Κόντρα», εκείνοι που προσπάθησαν να στήσουν μαγαζάκια στις πλάτες αυτών των μεταναστών, εκείνοι που τους έπαιρναν τα πεντάευρα ραγιά για να τους συμπληρώσουν μια απλή αίτηση, εκείνοι που οδιάφοροι προκλητικά για τις σημειώσεις διώξεις σε βάρος πρώην απεργών πείνας, που προετοίμαζαν τη μεγάλη επίθεση, την άρνηση να ανανεωθούν τα χαρτιά που πήραν, αισθάνονται σύγουρα ικανοποιημένοι από το σκόρπισμα των πρώην απεργών πείνας. Εφυγε από πάνω τους ένα βάρος, γιατί συν τω χρόνω οι μετανάστες αυτοί κατάλαβαν ότι τους πούλησαν.

Η «Κόντρα» δεν έκρυψε ποτέ την ολήθεια από τους απεργούς πείνας. Προειδοποίησε γι' αυτό που ερχόταν. Συγκρούστηκε με τους ξεπουληματίες, και κατά τις τελευταίες μέρες της Υπατίας και μετά. Στάθηκε πάντοτε δίπλα τους, αφοργός και συμπαραστάτης. Γ' αυτό και οι δεσμοί της με τους απεργούς πείνας του 2011 παραμένουν ισχυροί μέχρι σήμερα.

Το επόμενο Σάββατο, από τις 7:30 το βράδυ, θα συνδεθούμε με πόλεις σε διάφορες χώρες, όπου ζουν πλέον πρώην απεργοί πείνας, καθώς και με απεργούς πείνας που ακόμα παραμένουν στην Ελλάδα, για να συζητήσουμε και πάλι μαζί τους, να ανταλλάξουμε εμπειρίες, να μιλήσουμε για τη σημασία εκείνου του αγώνα, που αν είχε νικήσει θα είχαν αλλάξει πολλά πρόγματα.

Η εκδήλωση θα μεταδίδεται «ζωντανά» από το Διαδίκτυο στη διεύθυνση <http://www.livestream.com/eksegersi/>

Ανατριχιαστικά αποκαλυπτήρια μιας διαχειριστικής στρατηγικής

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7
ράπτης ως ενιαίας οικονομίας, όπου οι εθνικές οικονομίες αποτελούν τμήματα της, αλλά η δυναμική υπερβαίνει το άθροισμά τους. Η ευρωπαϊκή θεσμού αναδιανομής βρίσκονται σε στασιμότητα» (οι εμφάσεις δικές μας)!

Τελικά είναι αχάριστος ο ελληνικός λόγος. Δεν έχει καταλάβει ότι από το 1980 που η Ελλάδα εντάχθηκε στην τότε ΕΟΚ απολάμβανε μια συνεχή αναδιανομή πρώτων από τον «ευρωπαϊκό Βορρά». Αντίθετα, γκριζάει για το ότι το ισοζύγιο αγροτικών προϊόντων από θετικό έγινε αρνητικό και το μεγαλύτερο τμήμα της φτωχής αγροτικής ζεκληρίστηκε, γκριζάει για την πλήρη κατάρρευση της ελληνικής βιομηχανίας και βιοτεχνίας κτλ. Ακόμα και πατενταρισμένοι σοσιαλδημοκράτες, όπως ο Ν. Μουζέλης, γράφουν (στο διότι αφέρωμα, λίγες σελίδες μετά τον Σταθάκη), ότι «η «κρυφή» βοήθεια που δίνει ο Νότος προς τον Βορρά είναι πολύ μεγαλύτερη (...) Τα δάνεια και η πενιχρή βοήθ

«Καθαρίζουν» τη βιτρίνα

Ενας από τους τακτικούς δικαστές στην πρώτη δίκη της 17Ν, κάθε φορά που γινόταν λόγος για τον ταξικό χαρακτήρα της αστικής Δικαιούσης, εξανίστατο και έλεγε με καμάρι ότι αυτός, ως ανακριτής, ήταν που ζήτησε την παραπομπή των Τσάτσων. Εάν ο συνομιλητής του του υπενθύμιζε ποια ήταν η τελική κατάληξη αυτής της υπόθεσης, ή πάθαινε αφωνία ή έλεγε πως δεν έφταγε αυτός. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι με την υπόθεση των Τσάτσων έγινε τεράστιος ντόρος, αλλά κανένας τους δεν κάθισε καν στο σκαμνί.

Θυμηθήκαμε αυτή την ιστορία (υπάρχουν και άλλες ανάλογες), καθώς τις τελευταίες μέρες βλέπουμε να εκτυλίσσεται το γαϊτανάκι των δικαστικών διώξεων, των συλλήψεων και των προδικαστικών διευθετήσεων για το σκάνδαλο του ΤΤ. Είμαστε ακόμη στην... πολύ αρχή. Μέχρι να ολοκληρωθεί η ανάκριση και πολύ περισσότερο μέχρι να κλείσει δικαστικά η υπόθεση, θα γίνουν πολλά ακόμη. Η πλειοψηφία απ' αυτούς που σήμερα υποδεικνύονται ως ένοχοι μεγάλης απάτης δε θα καθήσει καν στο εδώλιο. Κι αν καθήσει, οι περισσότεροι θα αθωαθούν. Πόσος καιρός πέρασε από την αθωώση δύο χρόνων (λίγων) κατηγορήθηκαν για το σκάνδαλο του Χρηματιστήριου, για ν' αναφωτίσαστε αν θα γίνει το ίδιο και στην περίπτωση του ΤΤ;

Η μη προφυλάκιση κανενός από τους υποδεικνύοντας ως πρωταγωνιστές του σκανδάλου, μέχρι στιγμής, και κυρίως του Κοντομηνά, με την περίπτωση του οποίου παίχτηκε ένα μικρό θρίλερ, δείχνει ότι οι νουθεσίες της πολιτικής εξουσίας τρόπος τους δικαστικών έπιασαν τόπο. Η φιλολογία περί «κράτους δικαστών», που δήθεν κάποιοι δικαστικοί ονειρεύονται, έπαιξε το ρόλο τους. Μαζεύτηκαν και άραξαν στα κιλά τους, αν υποθέσουμε ότι όντως κάποιοι δικαστές ήθελαν ν' ανοίξουν τη βεντάλια. Πάντοτε υπάρχουν αντιθέσεις ανάμεσα στους διάφορους πολλούς εξουσίας του συστήματος. Πάντοτε η δικαστική εξουσία, που δεν βρίσκεται στην κορυφή αλλά στη βάση του συστήματος εξουσίας, προσπαθεί να διαστελλεί τα εξαιρετικά στενά όρια της σχετικής της αυτονομί-

ας, εκμεταλλεύμενη τις περιόδους πολιτικής κρίσης, κατά τις οποίες το πολιτικό προσωπικό απαξιώνεται κοινωνικά. Δεν νομίζουμε, όμως, ότι βρισκόμαστε σε μια τέτοια φάση. Γι' αυτό και έπεισαν έγκαιρα οι προειδοποιήσεις (στο κόλπο και ο Παπούλιας) και οι δικαστές με μια αριστοτεχνική ισορροπία αποφάσισαν να μη στείλουν στον Κορυδαλλό ένα από τα γκεσέμια της κεφαλαιοκρατίας, τον Δ. Κοντομηνά.

Τι ακριβώς συνέβη με το ΤΤ; Αυτό που περιγράφει το εισαγγελικό πάρισμα. Βρήκαν μια κρατική τράπεζα και την ξεπουπούλισαν. Τα golden boys που διόρισαν οι κυβερνήσεις (Φλιππίδης και σία) μοίραζαν αβέρτα δάνεια, τα οποία όχι μόνο δεν αποπληρώθηκαν, αλλά δεν έγιναν καν επενδύσεις. Ακολούθησαν κάτια «μυστήριες» εξωχώριες διαδρομές και τα ίχνη τους χάθηκαν.

Ελα, όμως, που ο Κοντομηνάς έχει στα χέρια του διαιτητική απόφαση που λέει ότι το ΤΤ του χρωστάει ως αποζημίωση για μια μπίζνα που χάλασε το πενταπλάσιο απ' όσο πήρε ως δάνειο; Προς το παρόν η πλευρά Κοντομηνά δεν πούλησε μαγικιά, γιατί ήθελε ν' αποφύγει την προφυλάκιση. Τώρα που το πέτυχε, θ' αρχίσει σηγά-σηγά να περνά στην αντεπίθεση, ζητώντας... και το βόδι. Δεν ξέρουμε τι ακριβώς τρέχει με τον Γρίβεα, όμως αυτός φαίνεται να είναι το λαμπόγι που μπορούν να βάλουν στο χέρι (αν τον πιάσουν και δε γίνει ο νέος Καραβέλλας).

Γιατί το ΤΤ; Για τον ίδιο λόγο που πέρυσι ξεκαθάρισαν την υπόθεση της Proton Bank του Λαυρεντιάδη. Είναι απαίτηση των ευρωπαίων δανειστών να μπει μια τάξη στα ελληνικά τραπεζικά πράγματα, γιατί η οικονομική διαχείριση βαδίζει επί ξυρού αικμής και πρέπει να έχουν τον απόλυτο έλεγχο. Και βέβαια, κανένας δεν ογγίζει τις λεγόμενες συστηματικές τράπεζες (Εθνική, Πειραιώς, Alphা, Eurobank), που έκαναν την ίδια ακριβώς δουλειά που έκαναν οι Φλιππίδης και τα άλλα golden boys του ΤΤ. Αυτές ανακεφαλαιοποίησαν, καθαρίζουν τα χαρτοφυλάκια τους, ελέγχονται αυστηρά με τα stress tests της Black Rock (ο ελληνικός λαός τα πληρώνει κι

αυτά), μέχρι ν' αποφασίσει το ΤΧΣ (που ελέγχεται απόλυτα από τους πιστωτές και όχι από την κυβέρνηση) ποια θα είναι η τύχη τους. Προς το παρόν διοικούνται από τις ίδιες διοικήσεις που διοικούνταν και πριν η μετοχική τους πλειοψηφία περάσει στον έλεγχο του ΤΧΣ. Ξεκαθαρίζουν το τραπεζικό περιθώριο, στο οποίο ανήκει και το ΤΤ, το οποίο έχει ήδη διαχωριστεί σε «καλή» και «κακή» τράπεζα, ώστε να περάσει στην ιδιοκτησία κάποιας από τις τέσσερις μεγάλες τράπεζες.

Οταν γίνονται τέτοιες εκκαθαρίσεις, τότε μπορεί να «χυθεί και το αίμα» κάποιων μεγαλολαμπίων, που δεν ανήκουν στις παραδοσιακές καπιταλιστικές οικογένειες. Κάποιοι μπορεί να πάνε και φυλακή, όπως πήγε παλιότερα ο Κοσκωτάς, όπως πήγαν πρόσφατα ο Λαυρεντιάδης και ο Ρέστης. Παράλληλα με την εκκαθάριση οικονομικών καταστάσεων και την αποκατάσταση μιας κάποιας ευταξίας, γίνεται και η προπαγάνδα. Πάντοτε και ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσης και απαξίωσης του πολιτικού προσωπικού, το σύστημα έχει ανάγκη και από αποδιοπιστίους τράγους. Δίπλα στον Τσοχατζόπουλο, τον Λιάπτη, τον Σμπώκο, τον Τομπούλογλου και άλλες δευτεράντζες ή τελειωμένους, πρέπει να τοποθετηθεί και ένα καπιταλιστικό λουμπτεναρίο, για να 'χουν να λένε στον ελληνικό λαό ότι χτυπούν τη διαφορά και τη διαπλοκή.

Προσέξτε, όμως, όλη την προϊστορία ανάλογων περιστατικών. Στο τέλος, ακόμη κι αυτό το λουμπτεναρίο πέφτει στα μαλακά. Γιατί έχει χρήμα να πάρει τους καλύτερους δικηγόρους, γιατί έχει ισχυρές διασυνδέσεις, γιατί «κρατάει» πολιτικούς, γιατί υπέρ του κινούνται στο παρασκήνιο ισχυροί επιχειρηματικοί παράγοντες. Γι' αυτό και σπάνια τέτοιου στόμα του να «δώσει» άλλους. Μόνο τελειωμένους δίνουν, γιατί οι άλλοι, οι ισχυροί, είναι αυτοί που θα τους εξασφαλίσουν την ευνοϊκότερη μετοχεύση, όταν τα φώτα χαμηλώσουν και η προσοχή της κοινής γνώμης τραβηγχεί σε άλλα θέματα.

Προσέξτε και κάτι άλλο, πιο ουσιαστικό. Εγώ έδωσα δάνεια σε σοβαρές επιχειρήσεις, λέει ο Φλιππίδης. Εγώ πήρα νόμιμα δάνεια, τα οποία μπορώ να εξυπηρετήσω, ενώ έχω υπέρ μου διαιτητική απόφαση που με δικαίωνει σε βάρος του ΤΤ, λέει ο Κοντομηνάς. Εγώ δεν ήξερα τίποτα, λέει ο Προβόπουλος, δείχνοντας κάποιες επιστολές που είχε στείλει στον Φλιππίδη λέγοντάς του να μη δίνει επιχειρηματικά δάνεια (για την υποχρέωσή του να ασκεί και εποπτικό έλεγχο δεν λέει κουβέντα). Ολοι αυτοί περιγράφουν την τυπική λειτουργία των τραπεζών. Την τυπική λειτουργία μιας καπιταλιστικής οικονομίας. Οταν υπάρχει σχετική αποταμίευση, παίρνουν τις καταθέσεις του κομάκι και τις κάνουν δανεικά κι αγρύπνια, βγάζοντας και τις σχετικές μίζες, όχι μόνο στα golden boys των τραπεζών, αλλά και στους πολιτικούς παράγοντες που τοποθετούν τα golden boys στα συγκεκριμένα πόστα. Μόνο που αυτές οι μίζες οπτάνιανται. Και βέβαια, μετά την τωρινή εκκαθάριση-επανατακτοποίηση, θα επανεκκινήσει το ίδιο γαϊτανάκι, με διαφορετικούς όρους και διαφορετικούς πρωταγωνιστές.

Απολύσεις και διαθεσιμότητες στην ημερήσια διάταξη

Τη μέρα που ο Σαμαράς έδινε στο Στρασβούργο, ενώπιον των ευρωβουλευτών και με την αμέριστη συμπαράσταση των Σουλτς και Μπαρόζο, μια ακόμη κακόγουστη παράσταση, στην Αθήνα δινόταν στη δημοσιότητα ένα νομοσχέδιο για την κατάργηση ή συγχώνευση 21 μικρών φορέων του Δημοσίου. Οι εργαζόμενοι σ' αυτούς τους φορείς με συμβάσεις ΙΔΑΧ (Ιδιωτικού Δικαίου Αριστού Χρόνου) απολύνονται, ενώ οι εργαζόμενοι με συμβάσεις Δημοσίου Δικαίου «εντάσσονται στο πρόγραμμα της κινητικότητας», μ' άλλα λόγια μπαίνουν σε διαθεσιμότητα.

Κι είμαστε ακόμα στην αρχή. Γιατί δεν έχει συμπληρωθεί ούτε ο αριθμός των 4.000 απολύτων του 2013. Δεν ξέρουμε τι αριθμό θα δεχτεί η τρόικα από τις απολύτωσης της EPT, δεδομένου ότι έχουν γίνει προσλήψεις στη ΔΤ, δεν ξέρουμε πότε θα φύγουν με την «εθελούσια έξοδο» σε ΛΑΡΚΟ-ΕΑΣ-ΕΑΒ, οπότε ενδεχομένως να χρειαστεί να συμπληρώσουν μερικές εκαποντάδες ακόμη. Δε θα κωλώσει, όμως, η κυβέρνηση. Το 'χει πάρει το κολάι. Θα σκύψει ο Μητσοτάκης στα κιτάπια του, θα βρει κάποιους φορείς και θα διώξει τους υπολοιπούς μπαίνουν σε διαθεσιμότητα.

Οι 12.500 διαθεσιμότητες του 2014, που πρέπει να γίνουν μέχρι τα τέλη Φεβραρίου, είναι σχετικά εύκολη υπόθεση. Εννιά με εννιάμισι χιλιάδες εκτιμούν ότι θα εξασφαλίσουν από τον ΕΟΠΥΥ. Τους υπόλοιπους θα τους βρουν από τους ΟΤΑ, μέσω του περιβόλου σχεδίου «αξιολόγησης δομών και υπηρεσιών». Το δύσκολο είναι να ετοιμάσουν τις 11.000 απολύτωσης του 2014, που είναι νούμερο «χοντρό» νούμερο.

Ο σχεδιασμός, σύμφωνα με όσα διαφέρει ο Μητσοτάκης, προβλέπει ένας σημαντικός αριθμός να εξασφαλίστε από τους ΟΤΑ. Επειδή, όμως, οι δύμαρχοι δηλώνουν ότι δεν υπάρχει πλεονάζον προσωπικό (βρισκόμαστε και σε προεκλογική περίοδο, βλέπετε), θα πρέπει να αποφέρει

Σκηνές από το έργο-θρίλερ του όχι και τόσο μακρινού μελλοντος, που θα εκτυλιχθεί και στην Ελλάδα, περιγράφει άρθρο εκπαιδευτικού που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα του Συντονιστικού Νηπιαγωγών εδώ και καρό (9/12/2013).

Το αλιεύσαμε και δημοσιεύσαμε αποσπόσματά του, επειδή τον τελευταίο καιρό έχουν ενταθεί οι προσπάθειες του υπουργείου Παιδείας να εφαρμόσει την αξιολόγηση στην εκπαίδευση δημιουργώντας τους όρους για την κατηγοριοποίηση σχολείων και εκπαιδευτικών, για την έφοδο των επιχειρήσεων στα σχολεία, για την ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης και τη δημιουργία της δεξαμενής «μη επαρκών» για το «νέο» ανταγωνιστικό σχολείο, εργαζόμενων, που θα οδηγούνται στην απόλυτη.

Το δημοσιεύσμε και για έναν πρόσθετο λόγο: Επειδή τον τελευταίο καιρό, με την δύναση της κρίσης, και τη γιγάντωση της ανεργίας, υπάρχει τάση σε μεριδια των νέων εργαζόμενων να μεταναστεύσουν στο εξωτερικό. Ομως και εκεί η καπιταλιστική κρίση δεν έχει αφήσει αλώβητες τις εθνικές οικονομίες, ενώ οι αιστικές τους κυβερνήσεις έχουν φροντίσει (σε μερικές χώρες εδώ και χρόνια) να αποφύλωσουν το «κοινωνικό κράτος» και να μπαχαλοποιήσουν τις εργασιακές σχέσεις.

Ιδιύ χαρακτηριστικά αποσπάσματα από το άρθρο:

«Περίπου 11 χρόνια πριν, έγραψα ένα άρθρο για την προσωπική εμπειρία της διδασκαλίας μου σε ένα σχολείο της Μ. Βρετανίας (Ρωμές εν τάξει, τεύχος 22), όπου σκιαγράφησα τι σημαίνουν μέσα στην καθημερινότητα της σχολικής ζωής οι παραπάνω λέξεις (σ.σ: αριστεία, απόδοση ευθύνης). Περιέγραψα το έντονο εργασιακό στρες, την απαξία της επιστημονικής σου άποψης πάνω σε παιδαγωγικά ζητήματα, την υποχρεωτική να συμμετέχεις σε δραστηριότητες άσχετες με το παιδαγωγικό σου έργο, όπως να ζητιανεύεις λεφτά από ιδιώτες για το σχολείο σου και να αξιολογείσαι για το πόσο καλά τα πήγες από τον διευθυντή σου, την διάλυση των προσωπικών και εργασιακών σχέσεων λόγω του εξαιρετικά ανταγωνιστικά περιβάλλοντος, την αντιμετώπισή σου ως απλό διεκπεραιωτή εντόλων του διευθυντή, αλλά και των στόχων που έβαζε το σχολείο και το αναλυτικό πρόγραμμα του υπουργείου, την απερτεύση της γραφική δουλειά που έπρεπε να κάνεις για αξιολογήσεις, οι οποίες σε αποσπούσαν από την ουσιαστική δουλειά σου με τα παιδιά...»

Εμπειρία πέντε μηνών εργασίας σε σχολείο της Μ. Βρετανίας το 1999. Εκεί όπου βασιλεύουν χρόνια τώρα οι δείκτες ποιότητας, η αξιολόγηση. Εκεί όπου κάθε πτυχή της σχολικής ζωής είναι

Αφιερωμένο σε όσους σκέφτονται τη μετανάστευση

μετρήσιμη και ελεγχόμενη.

Μετά από μία εβδομάδα σχεδόν, ακόμη τον περισσότερο καιρό τον περνώντας γύρω γύρω στο σχολείο, ακούγοντας τι δεν πρέπει να κάνω, τι θα γίνει αν κάνω αυτά που δεν πρέπει να κάνω, και ότι... μετά από την απομάκρυνση εκ του ταμείου κανένα λάθος δεν αναγνωρίζεται. Γυνώντας γένη κάθε μέρα στο σπίτι από την προσπάθεια να συγκρατήσω αυτά που μου λένε κάθε μέρα. Ατελείωτες λεπτομέρειες από το πώς ανοίγουμε την πόρτα και πως ανεβαίνουμε την σκάλα μέχρι πόσα λεπτά έχεις δικαίωμα για διάλειμμα πριν το μεγάλο διάλειμμα του μεσημεριού (7 και όχι 8 ώρες, με νόημα τόνιση της δεξαμενής «μη επαρκών» για το «νέο» ανταγωνιστικό σχολείο, εργαζόμενων, που θα οδηγούνται στην απόλυτη).

[...]

Ολος ο μήνας κύλησε στο ίδιο περίπου μοιάζει. Τρέξιμο, τρέξιμο, τρέξιμο. Ατελείωτο άγχος γιατί τα πάντα έχουν ένα συγκεκριμένο τρόπο να γίνουν, μέσα σε ένα συγκεκριμένο χρονικό όριο. Ολοι τελικά καταφέρναμε και διεκπεραιώναμε τα πάντα αλλά με ένα μεγάλο κόστος, αυτό των προσωπικών σχέσεων. Σχεδόν όλοι στο σχολείο βλέπαμε τον άλλον περισσότερο σαν εμπόδιο, παρά σαν συνάδελφο. Τα πάντα λειτουργούσαν μέσα σε ένα κλίμα σχεδόν τρομοκρατίας. Το γραφείο έχει την υποδιεύθυντρια που ήταν το φερέφων της διευθύντριας, μισές ώρες μέσα στο γραφείο μισές έξω, κάνοντας βόλτα από τάξη σε τάξη, επιβλέποντας τα πάντα και επιβάλλοντας την άποψη του γραφείου ακόμα και στα πιο ασήμαντα πράγματα. Κάθε μέρα φεύγεις από το σχολείο τοσακισμένος ψυχολογικά. Δεν είναι μόνο η έλλειψη σεβασμού

των προσωπικών διδακτικών επιλογών του εκπαιδευτικού, αλλά πολύ περισσότερο η αίσθηση ότι βρίσκεσαι μόνος μεσα σε ένα οργανελικό σχολείο, όπου παρακολουθείσαι όχι μόνο μέσα από γραφείο αλλά και από τους ίδιους τους συναδέλφους.

[...]

Εχουμε αξιολόγηση... Το σχολείο μας αξιολογείται, για αυτό το λόγο μας τρέχουν πανικόβλητοι μέσα από το γραφείο.

Χωρίς να έχω κάνει στρατό αλλά ακούγοντας πολλές φορές από φίλους το τι γινόταν όταν περνούσαν επιθεώρηση, βρίσκω σε κατηγορικές ομοιότητες μεταξύ αυτών των δυο καταστάσεων. Η λογική του προβλέπεται – δεν προβλέπεται – ήταν κυρίαρχη. Ο καθένας έτρεχε όποιον μπορούσε. Αυτοί που αξιολογούνται σε αυτή τη φάση ήταν το σχολείο και οι διδάσκοντες, εμμέσως πληρισμάσιων όμως αυτή η αξιολόγηση είχε άμεσο αντίκτυπο στους manager του σχολείου. Δυο αρνητικές αξιολογήσεις και απολύτων, τρίτη αρνητική αξιολόγηση και το σχολείο κλείνει. Κανένας δεν θέλει να έχει στο CV του αρνητικές αξιολογήσεις, ιδιαίτερα όταν θέλει να πάει σε μεγαλύτερα και καλύτερα σχολεία με μεγαλύτερες χρηματοδοτήσεις και φυσικά με μεγαλύτερους μισθούς. Για αυτό «τρέξε, οι τραπεζικοί μου λογαριασμοί και το prestige γεβαίζονται πάνω σας».

Τα πράγματα πάνε από το κακό στο χειρότερο όσον αφορά το κλίμα στο σχολείο. Το στρεσάρισμα στη δουλειά άρχισε να έχει αντίκτυπο και στην προσωπική μου ζωή, έγινα ευέξιπτη, ευσυγκίνητη και άρχισα να απομονώνομαι. Κάθε βράδυ έχανα τον ύπνο μου σκεφτόμενη ότι έχω να πάω στη δουλειά την άλλη μέρα. Μέρα με τη μέρα μια συνάδελφος άρχισε να με πλησιάζει. Αρχίζω να της ανοίγομαι και της λέω πόσο έχω κουραστεί αλλά πολύ περισσότερο ότι έχω αρχίσει να αλλάζω ως προσωπικότητα και να έχω χαμηλή αυτοεκτίμηση και να νομίζω ότι φταίω εγώ για πράγματα που βαθιά μέσα μου ξέρω ότι δεν φταίω. Η συνάδελφος μου εξομολογείται ότι για έξι μήνες ερχόταν και έφευγε κλαίγοντας από το σχολείο. Στα δύο χρόνια που είναι εδώ τουλάχιστον οχτώ άτομα έχουν φύγει με σημείωμα γιατρού λόγω εργασιακού stress. Και γύρω στους πέντε-έξι έχουν αλλάξει δουλειά για τον ίδιο λόγο.

Στη Μ. Βρετανία οι εκπαιδευτικοί είναι πια είδος υπό εξακρόνιση. Ετοι, δημόσιες υπηρεσίες όπως η Διεύθυνση Εκπαίδευσης Δασκάλων οργανώνουν καμπάνιες για την προσλόγιση και να εκπαιδεύσουν υποψήφιους εκπαιδευτικούς. Και γύρω στους πέντε-έξι έχουν αλλάξει δουλειά για τον ίδιο λόγο.

δευτης Δασκάλων)...

Ερχόμενη στην Ελλάδα ένιωσα την ανάγκη να περιγράψω στο χαρτί αλλά και προφορικά, στις γενικές συνελεύσεις του συλλόγου, το οργανελικής σύλληψης σχολείο-εκπαιδευτικού σύστημα που δύναει πιο μάλιστα γιατί τότε ψηφίζοντας ή μάλιστα είχε ψηφιστεί, ο νόμος για την εκπαιδευτική αξιολόγηση, αλλά και γιατί πολλές φορές άκουγα αρνητικές κριτικές για το ελληνικό σχολείο σε σχέση με άλλα ευρωπαϊκά συστήματα....

Δεκατρία χρόνια μετά, η αξιολόγηση επανέρχεται επίκαιρη με την χειρότερη δυνατή μορφή της μέσα σε μια οικονομική και κοινωνική κρίση και με τη δαμάσκεια σπάθη των απολύτων και της ανεργίας πάνω από το κεφάλι όλων των εργαζόμενων. Η κυβέρνηση και οι συνεργάτες της θέλουν να πάρουν άριστα-δέκα στην αξιολόγηση από τα αιφεντικά τους, καλώντας όλους εμάς να συνανέσουμε στο «δίκαιο» μέτρο της θανατικής καταδίκης, γιατί άλλωστε μόνο οι κακοί θα καταδικάζονται, οι υπόλοιποι, οι καλοί, θα την γλιτώνουν. Πρώτοι και καλύτεροι υπηρέτες της αξιολόγησης, είναι πολλά στελέχη της εκπαίδευσης, διοικητικά και εκπαιδευτικά, που περιμένουν με αγωνία να πάρουν επιτέλους το ίππο της αξιολόγησης στα χέρια τους, για να αποδώσουν δικαιούσνη. Ετοι με το ένδυμα του ήρωα του παραμυθίου ή καλύτερα του πρωταγωνιστή αμερικανικής ταινίας, οι δικαστές Ντρεντ^[4] της εκπαίδευσης, εγγυητές της δικαιούσνης και των θετικών αποτελεσμάτων, θα σκοτώσουν τους κακούς για να παραμείνουν οι καλοί, οι πειθήνιοι, οι πετυχημένοι. Και μετά εμείς με την αφελεια (ή την κουτοπονηριά;) ενός παιδιού που ακούει ένα παραμύθι και ταυτίζεται τις περισσότερες φορές με τους καλούς, περιμένουμε να ανακουφιστούμε ακούγοντας την φράση «και ζήσαμε εμείς καλά και αυτοί καλύτερα». Επειδή όμως εδώ δεν πρόκειται για παραμύθι ή ποτέ τόπος θα έχει ως εξής «και ζήσανε αυτοί καλά και εμείς μη χειρότερα».

[4] Ο Δικαστής Ντρεντ, είναι φανταστικός χαρακτήρας, πρωταγωνιστής της ομώνυμης σειράς κόμικ η οποία πρωτοβιούσε όπου το Βρετανικό περιοδικό κόμικ 2000AD το 1977, και γυρίστηκε ως ταινία το 1995. Ο Ντρεντ είναι ένας κρατικός λειτουργός σε μια βίαιη μελλοντική πόλη και ανήκει σε ένα σώμα ένστολων

Στη λάσπη σαν σκουλήκια

Ουδεμία έκπληξη από τις εξελίξεις στο μέτωπο της ποινικής αντιμετώπισης του νεοναζιστικού μορφώματος. Τρεις αικόνη βουλευτές πήγαν να κάνουν παρέα στον αρχηγό, τον υπαρχηγό και τον άλλο, ενώ και οι τρεις κυλίστηκαν στη λάσπη σαν τα σκουλήκια προσπαθώντας να τη σκαπουλάρουν.

Ο Καιάδας δεν ήξερε τίποτα για το σπάσιμο των πάγκων στο πανηγύρι της Ραφήνας, γιατί βρισκόταν... στην εκκλησία εκείνη την ώρα. Βλέπετε, από τα παγανιστικά-αντιχριστιανικά κηρύγματα έχει περάσει στο βαθύ χριστιανισμό και δε χάνει ευκαρία να προσευχεται. Όσο για τις ορκωμοσίες των μελών των ταγμάτων εφόδου, αυτές ήταν... σεμινάρια. Δε δίστασε και αυτός να «δώσει» εν ψυχρά τα μελη των ταγμάτων εφόδου, δηλώνοντας ότι η ΧΑ είχε ρεύμα και εξαιτίας του ρεύματος «παρεισέφρησαν και άπομας άλλης νοσοτροπίας, αικόμη και εγκληματίες», οι οποίοι «κάνανε αυτά τα πρόγματα» (τις ρωτιστικές επιθέσεις). Ο ίδιος όχι μόνο δεν είναι ρωτιστής, αλλά αποδο-

κιμάζει όλες τις ενέργειες με ρατσιστικό υπόστρωμα!

Ο Ηλιόπουλος δεν είχε κομματική θέση και ασχολούνταν μόνο με το κοινοβούλιο! Δεν αντιλήφθηκε ποτέ να υπάρχει «σύστημα κινητοποίησης», ενώ έχει μετανώσει για τη συμπεριφορά του στη Ραφήνα, η οποία πάντως ήταν «πολιτική». Δεν παρέλειψε να ρίξει έναν κάρφαρο κατά του «συναγωνιστή» του Λαγού, δηλώνοντας: «Δεν γνωρίζω αν ο Λαγός γνώριζε εκ των προτέρων την οργάνωση της συγκεκριμένης επιθέσης (σ.σ. στο Πέραμα) ή αν ενημερώθηκε εκ των υστέρων».

Ολούς, βέβαια, τους ξεπέρασε ο Μπούκουρας. Ήγειρε δικηγόρο τον Κούγια και μαζί χάραξαν τη γραμμή: «Έγω δεν ήμουν μέλος της ΧΑ, εγώ κοινήθηκα φούρναρης και ξύπνησα βουλευτής». Ήταν, λέει, σπαδός του Ανδρέα Παπανδρέου και τίγησε στη ΧΑ όταν αυτή ήταν ένα εθνικιστικό κόμμα, όχι νεοναζιστική οργάνωση. «Ανατριχιάζω με όλα αυτά που ακούω. Αν έχουν γίνει όλα αυτά, ανατριχιάζω! Ούτε τις

ορκωμοσίες των μελών των ταγμάτων εφόδου μπορεί να κατανοήσει, ένας απλός φούρναρης είναι: «Άδυντος να αναλύσω τα λεγόμενα, διότι εγώ προσωπικά δεν έχω ιδεολογικό υπόβαθρο και δεν μπορώ να καταλάβω λόγω των γνώσεων που έχω τι θέλουν να πουν». Τρέφει, δε, τόσο βαθιά αγάπη για τους μετανάστες, που έμαθε πακιστανικά για να μιλάει με τους εργάτες στο αρτοποιείο του! Δεν παρέλειψε να «δώσει» τους Καιάδα και Καστιδάρη (δείχνοντάς τους ως υπεύθυνους για την οργάνωση), ενώ φρόντισε να μεταφερθεί στις φυλακές του Ναυπλίου, για να δισχωριστεί πλήρως από την παρέα των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού.

Προφανώς θα γίνει «παιχνίδι» με τον Μπούκουρα. Ισως ήδη να έχει ξεκινήσει. Ο Καστιδάρης, πάντως, που κινεί τα νήματα στα υπολείμματα του μορφώματος, απεράνθη ότι... ψηφιάζει, αναφέροντας χωρίς κανένα σχόλιο ότι... ο συναγωνιστής Μπούκουρας μεταφέρθηκε στις φυλακές Ναυπλίου. Σα να μην έτρεξε τίποτα.

Οπως όλα δείχνουν, ο Σαμαράς είναι αποφασισμένος να χτυπήσει κι αλλο το νεοναζιστικό μόρφωμα, σε μια προσπάθεια να μην του επιτρέψει να έχει στελεχική παρουσία στις ευρωεκλογές, ώστε να μπορέσει να επαναπατρίσει φήμηρους. Μπορεί, λοιπόν, να δούμε και άλλους βουλευτές να προφυλακίζονται. Το φασισμό, φυσικά, ο Σαμαράς δεν έχει καμιά διάθεση να το χτυπήσει. Αντίθετα, θα τον προστατεύει ως μία από τις αιχμές της κυριαρχησιδεολογίας, γιατί έχει ο ίδιος ακροδεξιά από τότε και γιατί το σύστημα χρειάζεται το φασισμό για να τραβάει τημήμα των πιο καθυστερημένων λοιπών στρωμάτων. Αυτή η διπλοπρόσωπη πολιτική (χτυπώ τη ΧΑ - προστατεύω το φασισμό) μπορεί στο τέλος να γυρίσει σαν μπουμέρανγκ και να χτυπήσει τον Σαμαρά. Αυτό δείχνουν τα γκάλοπ, όμως είναι σήμουρο ότι υπάρχουν και άλλες μετρήσεις και με βάση αυτές βαδίζει ο Σαμαράς, ελπίζοντας ότι με τα γκεσέμια των νεοναζί στη φυλακή, θα μείνει το πολιτικό έδαφος δικό του.

■ Κατηγορούμενος ο Παπακωνσταντίνου

Υπό τις συγκεκριμένες πολιτικές και κοινωνικές συνθήκες, το ειδικό δικαιοστικό συμβούλιο δεν υπήρχε περίπτωση να μην παραστέψει τον Παπακωνσταντίνου. Μπορεί να είχε νομική βάση να το κάνει, υπήρχε όμως και η αντίθετη νομική βάση, δεδομένου ότι η Βουλή της μιας μέρας ουσιαστικά δεν λειτούργησε. Το αν θα υιοθετούσε τη μια ή την άλλη νομική ερμηνεία ήταν καθαρά ζήτημα πολιτικής απόφασης. Και η πολιτική απόφαση ήταν υπέρ της παραπομπής, προκειμένου να στηριχτεί το σύστημα εξουσίας και να μπορεί να πλασάρει στο λαό την «κάθαρση».

Θα ακολουθήσει τακτική ανάκριση, στη διάρκεια της οποίας δεν αναμένεται να εισφερθούν νέα στοιχεία υπέρ της Καταπανσταντίνου και των άλλων κατηγορούμενων αυτής της υπόθεσης (των συγγενών του και των διοικητών του ΣΔΟΕ Καπελέρη και Διώτη). Λογικά, κάποια στιγμή θα ξαναδούμε τα «γουνάκια» του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 86 του Συντάγματος. Απ' αυτό περιμένει αθώωση ο Παπακωνσταντίνου. Εστω και με τη μέθοδο των «αμφιβολιών». Μέχρι να ξαναδούμε τα «γουνάκια», ενδέχεται να έχει κάνει κάποια δουλειά στο «πανδαμάτωρ χρόνο», η ιστορία της λίστας Λαγκάρντ να έχει ψηφιογειαστεί και ένα μεγαλύτερο σώμα δικαστών να μπορεί να φτάσει σε μια απαλλακτική απόφαση με πλειοψηφία. Ή να μετατρέψει τα δυο κακουργήματα σε πλημμελήματα και να του ρίξει μια συμβολική ποινή με αναστολή. Είναι το μόνο στο οποίο μπορεί να ποντάρει ο Παπακωνσταντίνου. Πολιτικά είναι τελειωμένος, τουλάχιστον να γλιτώσει τη φυλακή.

■ Ηξεραν και καλύπτουν

Η νυν πρόεδρος του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας Αναστασία Σακελλαρίου συγκαταλέγεται στα πρόσωπα για τα οποία, σύμφωνα με το εισαγγελικό πόρισμα, «προέκυψαν επαρκείς ενδείξεις για την άσκηση ποινικής δίωξης» για το σκάνδαλο του ΠΠ. Η Σακελλαρίου ήταν μέλος της Επιτροπής Επιχειρηματικών Δανείων του ΠΠ, η οποία εισηγήθηκε τη χορήγηση κάποιων δανείων και την αναδιάρθρωση κάποιων άλλων. Επομένως, η εν λόγω κυρία, όχι μόνο επιβραβεύτηκε για την προηγούμενη δημειά της στο ΠΠ, αλλά και «προικοδοτήθηκε» μ' έναν παχυλότατο μισθό, που τον διαβάζεις και σου σηκώνεται η τρίχα κάγκελο (215.000 ευρώ το χρόνο).

Ο Στουρνάρας, βγαίνοντας από συνάντηση με τον Σαμαρά, την Παρασκευή 10 Γενάρη, στήριξε πλήρως τη Σακελλαρίου, δηλώνοντας προκλητικά: «Έγω έχω πλήρη εμπιστοσύνη και σεβασμό στη Δικαιοσύνη, αλλά έχω επίσης και πλήρη εμπιστοσύνη στην κ. Σακελλαρίου, στο ίδιο της, στην επαγγελματική της κατάρτιση και κυρίως στη δουλειά που κάνει μέχρι σήμερα». Η κυβέρνηση, μέσω Στουρνάρα, καλύπτει πλήρως τη Σακελλαρίου για όλη τη μέχρι τώρα δράση της. Δηλαδή, και για το κομμάτι που δεωρείται επιλήψιμο από τις δικαιοστικές αρχές (και μάλιστα σε βαθμό κακουργήματος). Επομένως, και ήξεραν τι γινόταν στο ΠΠ και καλύπτουν μία από τους κατηγορούμενους, υψώνοντας ασπίδα προστασίας γύρω της. Δεν έχουν καν την ευδιξία να της υποδείξουν να παραιτηθεί μέχρι να ξεκαδαρίσει η δικαστική της εμπλοκή.

■ Ξεφτίλα του ΣΥΡΙΖΑ

Νέα ερώτηση του βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ Αλέξη Μητρόπουλου, προς τους υπουργούς Οικονομικών και Δικαιοσύνης, για το γνωστό «δέμα» που έχει με το ΣΔΟΕ. Ο μεγαλοδικηγόρος, έχοντας χάσει εντελώς την ψυχραιμία του (δεν είναι και λίγο να σου έχουν κατάσχει τα βιβλία και να σου έχουν βάλει πρόστιμο σχεδόν ένα εκατομμύριο ευρώ!), ξεπέφτει σε απίστευτες γραφικότητες. Ρωτάει τους υπουργούς «αν υπάρχουν άλλοι Έλληνες πολίτες που έχουν πέσει θύματα παρόμοιας φορολογικής τρομοκρατίας και υπηρεσιακών εκφρισμών από τις ελεγκτικές σας υπηρεσίες», «αν υπάρχει σε εξελιξη κυβερνητικό σχέδιο φορολογικής μου τρομοκράτησης και εκφρισμού μου προκειμένου να λάβω μέτρα προστασίας μου εγώ και η οικογένειά μου» και «ποιά μέτρα σκοπεύει να πάρει το Υπουργείο Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων προκειμένου να προστατεύσουν από τη φορολογική τρομοκρατία εκπρόσωποι του ελληνικού λαού αλλά και απλοί Έλληνες πολίτες».

Αν επτρόκειτο για κυβερνητικό σχέδιο τρομοκράτησης και εξόντωσης ενός βουλευτή, θα αντιδρούσε το ίδιο του το κόμμα. Θα είχε κάνει την υπόθεση αυτή σημαία και θα εκστράτευε ενάντια στην κυβέρνηση. Ομως, από την πλευρά του ΣΥΡΙΖΑ, της κεντρικής του επιτροπής, της κοινοβουλευτικής του ομάδας, του προέδρου του, υπάρχει η απόλυτη σιωπή. Επομένως, ο Μητρόπουλος εκμεταλλεύεται τη θέση του βουλευτή για να λύσει υπέρ του μια διαφορά που έχει με το ΣΔΟΕ, βάζοντας τον εαυτό του πάνω από οποιονδήποτε απλό φορολογικό μινέρνο. Ο ίδιος υπερασπίζεται τα κέρδη του, ο ΣΥΡΙΖΑ όμως, που τον καλύπτει, τι υπερασπίζεται;

Σαν κοινοί προβοκάτορες

Το παχνίδι είναι γνωστό από παλιά. Εκανεν μια αντιστασιακή πράξη οι αντάρτες του ΕΛΑΣ, προχ

ANTIKYΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκατέσσερα.
Ορδιο! Οχι πια στα τέσσερα.

Αφωνη για καιρό η λαική μούσα απέναντι στις εξελίξεις, κατέφενε να ψευλίσει κάποια λόγια κι έπειτα πέφτει σε νιρβάνα (και σε ντορς ή ρεντ χρ τοίλι πέπερς), φλομωμένη από τις αναδυμασίες της... δάφνης (ποιας Σημίτη ρε;) που σιγκαίγεται πάνω στη σχάρα της «επικαιρότητας» και των «εξελίξεων».

Καιάδας δεν βρίσκεται λέξη καμία
να 'χει στον ίχο της τόση αρμονία.

«Στης χούντας το αλισθερίσι /
λεύτερο ήταν το χασίσι / ποτέ ο
λαός να μην ξυπνήσει» που τραγουδούσες κι ο μακαρίτης ο Τζαβέλας. Αντιπνευματικό καιρού. Η
μισή συμμορία στη φυλακή, κουρασμένοι οι γραφικοί έχουν πια μεγάλα διαλείμματα σιωπής, οι αλλοτινοί μεγάλοι χορηγοί της στήλης περνάνε ζόρια, τι να κάνει και η έρμη η μούσα... Από πού να εμπνευστεί, σε ποιους τοίχους τους στίχους να γράψει;

Σημαίνει κι ο Κορυδαλλός, το μέγα μοναστήρι
με τετρακόσια σήμαντρα. Κι ο Δομοκός ακούει.

Μέρος της ετυμογορίας Τατσόπουλου (όπως διατυπώθηκε ενώπιον του Νίκου Ευαγγελάτου), καταγράφεται και διασώζεται από τη σήλη προς χρήση των ιστορικών του μέλλοντος: «Αυτοί οι άνδρωποι δεν βρίσκονται στη φυλακή για τις ιδέες τους, αλλά γιατί σκότωσαν 23 ανδρώπους πισώπλατα. Είναι πολύ σημαντικό να καταλάβουμε ότι μπήκαν φυλακή ως δολοφόνοι και όχι ως αγωνιστές, ούτε ως μέτοχοι επαναστατικής δράσης όπως είπε ο κ. Ραγκούσης και μας σηκώθηκαν οι τρίχες όλων». Και πρόσθετες: «Υπάρχουν άνδρωποι μέσα στον ΣυΡίζΑ που μπορεί να βλέπουν με συμπάθεια τις ιδέες αυτών των ανδρώπων. Φαντάζομαι ότι υπάρχουν από τις δηλώσεις τους ότι δεωρούσαν τον Ξηρό πολιτικό κρατούμενο. Άλλα δεν είναι η κυρίαρχη αντίληψη στον ΣυΡίζΑ».

«Για όποιον έχει διαβάσει ιστορία, η ανυπακοή είναι η πρωταρχική αρετή του ανδρώπου» (Norman Mailer).

Από τη ραγισμένη λεκάνη (ποιας Μέρκελ ρε;) τρέχουν τα απόνερα της εμετικής μπουγάδας των μέσων μαζικής εξημέρωσης. Οι διλιθεροί μονόλογοι συνεχίζονται, αναβιώνουν με τον ίδιο εξωφρενικό τρόπο οι τρομοϊστορίες και φέρουν στο νου «παλιά καλοκαΐρια» που λένε και οι Κατσιμήχες. Κάτσει, μη χερ'...

Τα πάντοτε παρόντα και εγγενή του καπιταλισμού σκάνδαλα που σήμερα στέλνουν κάποιους στη φυλακή, κάποτε έμεναν απλά στη δυσωδία και στις «αποχώρωσες ενδείξεις» πριν τεδούν στο αρχείο (και φυσικά αυτό δεν άλλαξε από το βάρος καμιάς λαικής πίεσης). Στη συνέχεια ενός από τα πολλά –που οι κραδασμοί που έφτασαν από την Ιταλία ουδόλως ενόχλησαν τους εδώ εμπλεκόμενους–, ήταν τέτοιες μέρες (19 Γενάρη) του 1994 όταν συνελήφθη ο πρώην πρόεδρος της «Calcestruzzi» Lorenzo Panzavolta με την κατηγορία της απάτης κατά του κράτους. Είχε προηγηθεί το ξεπούλημα της ΑΓΕΤ «Ηρακλής», μα... «στον μεγάλο κόσμο τον αδιάφορο / ποιος τη δυμάται τώρα πια»...

Και μέσα σ' όλα τ' άλλα να καταργείται και το αστυνομικό τμήμα Ακροπόλεως! Οι mon dieu, πού οδηγούμεδα; Γιατί δεν διαμαρτύρεται κανείς; Τι κάνει το αυτοαποκαλούμενο «κομμουνιστικό» κώμα;

Ας αφήσουμε τους αφορισμούς και ας διαβάσουμε προσεκτικά καμιά εγκυλοπαίδεια (την wikipedia εν προκειμένω), αν δέλουμε να κατανόσουμε το φαινόμενο των Λιάπηδων: «Οι φερόμενοι με την ονομασία Λιάπηδες, ή Λιάπιδες αποτελούν ιδιαίτερη εικαζόμενη αλβανική φυλή, κάτοικοι της άλλοτε Λιαπουριάς. Οι Λιάπηδες άρχισαν να αναφέρονται με την ονομασία αυτή σε γραπτά κείμενα κατά τον 14ο με 15ο αιώνα. Κατά την περίοδο αυτή φέρονται κάποιες φατρίες αυτών να κατήλαν στον κυρίων ελλαδικό χώρῳ "συν γυναιξί και τέκνοις και κτίνει", όχι όμως ως πολέμιοι αλλά φιλικά διακείμενοι όπου και εγκαταστάθηκαν στις περιοχές Απτικοβιωτίας, Εύβοιας και στην Πελοπόννησο και από εκεί στις Σπέτσες και την Υδρα. Σημειώνεται ότι από τους ομοφύλους τους Αλβανούς περιφρονούνταν άδικα ως νυκτοκλέφτες, αλλά όχι ως νυκτομάχοι, που εξ αυτού θεωρούνταν κατώτεροι από τους Τσιάμηδες, Τόσκηδες και Γέκεδες, όπως σημειώνει ο Β. Δ. Ζώτος Μολοσσός στο έργο του "Δρομολόγιο της Ελληνικής Χερσονήσου" Αθήναι 1878, σελ. 99. Εκ των δραστηριοτήτων τους όμως πράγματι διαφαίνονταν ότι ήταν εξίσου ευφεύτες, πονηροί και πανούργοι, αλλ' όμως σε πολεμικές επιχειρήσεις λιγότερο ορμητικοί».

Μαξίμου την Τρίτη, λέει το ημερολόγιο. Χρόνια πολλά στο μέρος. Οσο για τον «παίδαρο» που συμπληρώνει το γνωστό όσμα:

Με τις δικογραφίες μου στοίβα μες στη βαλίτσα
πίγια να απολογηθώ μια μέρα του Γενάρη.
Κι έτσι όπως ελημόνησα και κάνα σολίν να πάρω
σαν λερωδώ μες στη στενή, βάζω δικογραφίες.
Κοκκινοσκουφίτσα

■ Δίκη Τάσου Θεοφίλου

Ξέχειλη προκατάληψη προς τους μάρτυρες υπεράσπισης

Με ξέχειλη προκατάληψη αντιμετώπισε ο προεδρεύων του Γ' Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων τους μάρτυρες υπεράσπισης του Τάσου Θεοφίλου, σε μια προσπάθεια να απαξιώσει τις καταθέσεις τους. Πλην όμως δεν τα κατάφερε. Η προκατάληψη αυτή έγινε φανερή από την κατάθεση του πρώτου κιόλας μάρτυρα, που κατέθεσε τη Δευτέρα 13 Γενάρη.

Ο Ν.Μ. κατέθεσε ότι ο Θεοφίλου από τη Δευτέρα 6 Αυγούστου του 2012 μέχρι την Παρασκευή 10 Αυγούστου, με μια ενδιάμεση διακοπή μιας ή δύο ημερών, βοηθούσε μαζί με άλλους (τους οποίους κατονόμασε) στην ανακαίνιση (ελαιοχωραματισμοί) του κτηρίου που στεγάζεται το Στέκι Μεταναστών, στην Τσαμαδού 13 στα Εξάρχεια. Ο μάρτυρας κατέθεσε ακόμη, ότι ο Θεοφίλου σύχναζε στο Στέκι Μεταναστών από το φινίντωρ του 2009 μέχρι την άνοιξη του 2011, έκανε μαθήματα ελληνικών σε μετανάστες, ενώ δούλευε περιστασιακά σε διάφορες δουλειές. Είναι προφανές, ότι από τη στιγμή που ο Θεοφίλου από τη πρωινές ώρες της 10ης Αυγούστου του 2012 εργάζοταν στο Στέκι Μεταναστών, δεν μπορούσε να βρίσκεται στις 8:30 το πρωί της ίδιας μέρας στην Πάρο και να συμμετέχει στη ληστεία της τράπεζας και στην ανθρωποκτονία του ταξιτζή. Αυτό ήταν που εξόργισε τον προέδρουντα Μ. Χατζηαθανασίου, ο οποίος με τις ερωτήσεις του και με ειρωνικά χαμόγελα αποκάλυψε όλη την προκατάληψή του.

Ο προδρεύων ράωτησε και το συγκεκριμένο μάρτυρα και εκείνους που ακολούθησαν και επιβεβαίωσαν την κατάθεσή του, γιατί δεν πήγαν να το καταθέσουν στις αρχές από την πρώτη στιγμή. Την ίδια ερώτηση υπέβαλαν στη συνέχεια η εισαγγελέας Οικονόμου και οι παρευρισκόμενοι συνήγοροι της πολιτικής αγωγής. Οι μάρτυρες εδώσαν την αυτονόητη απάντηση. Άλλοι είπαν ότι φροβήθηκαν μη τους εμπλέξουν κι αυτούς και τους ενοχοποιήσουν και άλλοι ότι ήταν επιλογή του Τ. Θεοφίλου να μην ενοχοποιηθούν αιώνιοι άνθρωποι.

Ο συνήγορος υπεράσπισης Σ.Π. Φυτράκης περιέγραψε το ζοφερό κλίμα που επικρατούσε τις ημέρες της σύλληψης του Τ. Θεοφίλου, ανέφερε περιστοτεικά ενοχοποίησης λόγω φιλικών σχέσεων (λόγω των φιλικών σχέσεων του με τον Κ. Σακκά και ενοχοποιήθηκε και ο Θεοφίλου) και κατέληξε απευθυνόμενος στον προεδρεύοντα του δικαστηρίου: Δεν πρέπει να παραξενεύεστε από τις εξηγήσεις των μαρτύρων, γιατί δεν το είπαν από τις πρώτες ημέρες στις αρχές και το λένε σήμερα.

Ο μάρτυρας Γ. Κοσμάς, που διατήρει καφετέρια ακριβώς απέναντι από το Στέκι Μεταναστών, κατέθεσε ότι πράγματι διαφαίνονταν ότι ήταν εξίσου ευφεύτες, πονηροί και πανούργοι, αλλ' όμως σε πολεμικές επιχειρήσεις λιγότερο ορμητικοί.

Ο μάρτυρας Γ. Λεξάκης κατέθεσε ότι ήταν και ο ίδιος ένας από αυτούς που βοήθησαν στην ανακαίνιση από την πρώτη στιγμή. Οι υπάρχεις κατέθεσαν ότι διαφέρονταν από την κατηγορηματική της συνέχιζουν την πρόκληση της Κώστα Σακκά.

φίλου. Συνήγορος πολιτικής αγωγής έφτασε στο σημείο, λόγω του γενικότερου εκνευρισμού από την πλήρη κατάρρευση του κατηγορητηρίου, να ζητήσει από τον μάρτυρα ν' ανοίξει τα χέρια του. Ο Ε.Β. άνοιξε τα χέρια του και περιχαρής ο συνήγορος αναφέρωντας ότι ο Ε.Β. δεν είναι οικοδόμος (λες και πρέπει να είσαι οικοδόμος για να βοηθήσεις στα βαφίματα ενός στεκιού!)!

Επειδή πρόεδρος, εισαγγελέας και πολιτική αγωγή αφισιβήτησαν την ελικρίνεια των μαρτύρων σε ότι ακροφάραταν πάρα πολύ σε μαρτύρια της ομάδας του οποίους κατονόμασε στην ανακαίνιση (ελαιοχωραματισμοί) του κτηρίου που στεγάζεται το Στέκι Μεταναστών, στην Τσαμαδού 13 στα Εξάρχεια. Ο μάρτυρας κατέθεσε ότι ο Θεοφίλου σύχναζε στο Στέκι Μεταναστών από το φινίντωρ του 2009 μέχρι την άνοιξη του 2011, έκανε μαθήματα ελληνικών σε μετανάστες, μία φορά την εβδομάδα από το φινίντωρ του 2009 μέχρι την άνοιξη του 2011, και ότι δεν τα ξέρουν είπε κάνουν πως δεν τα ξέρουν.

τικό τρόπο. Και καλά, την ερώτηση πώς θυμόταν την ημερομηνία της συνάντησής του με τον Θεοφίλου, ας τη θεωρήσουμε επιτρεπτή. Ο μάρτυρας απάντησε αβίαστα, ότι την επομένη ταξίδεψε στο Βερολίνο, όπου διαμένει ο γιος του, και γ' αυτό θυμόταν την ημερομηνία. Πώς όμως, αν όχι ως ένδειξη προκατάληψης, μπορεί να χαρακτηριστεί η ερώτηση του προεδρεύοντα αν έχει τα εισιτήρια από το ταξίδι του στο Βερολίνο; Ποιο λόγο θα είχε κάποιος να κρατά τα εισιτήρια από ένα ταξίδι που πραγματοποίησε πριν από ενάμιση χρόνο;

Πάντως, η εισαγγελέας Οικονόμου, συζητώντας με τον πρόεδρο, χαρακτήρισε αυτή τη συνάντηση πολύ σημαντική, γιατί είναι δύσκολο κάποιος που στις 8 το βράδυ βρισκόταν στην Αθήνα, να βρίσκεται τις πρωινές ώρες της επομένης στην Πάρο και να συμμετέχει σε ληστεία.

Ο αναρχικός Γ. Καλαϊτζίδης κατέθεσε, μεταξύ των άλλων, ότι ο Τ. Θεοφίλου συμμετέχει στο αναρχικό κίνημα και μετά τη σύλληψη του Κ. Σακκά στοχοποιήθηκε. Απαντώντας σε ερώτηση του προεδρεύοντα αν έχει στοιχεία για τη στοχοποίησή του, ο μάρτυρας απάντησε ότι ο Θεοφίλου συμμετείχε δραστήρια στο κίνημα αλληλεγγύης στον Κ. Σακκά και στο πλαίσιο αυτού του κινήματος είχε παραστεί στα δικαστήρια της Ευελπίδων.

Ο Κ. Σμυρναίος, μετά από μια συνοπτική αναφορά στη δική του περιπέτεια και τα κοινά χαρακτηριστικά της με τη δίωξη του Τ. Θεοφίλου, τόνισε ότι πρόκειται για δίωξη πολιτικής σκοπιμότητας. Δική του πεποιθηση είναι ότι ο Τ. Θεοφίλου είναι αθώος. Θύμισε στο δικαστήριο πως η τασαρική Οχράνα είχε κατηγορήσει και φυλακίσει τον Φίοντορ Ντοστογέρσκι ως μέλος της «Ναρόντναγια Βολία» για το έργο του «Έγκλημα και Τιμωρία». Σήμερα, τόνισε, η Αντιτρομοκρατική ενοχοποίησε τον Τ. Θεοφίλου με ένα σαθρό κατηγορητήριο που κατέρρευσε για τα διηγήματα που δημοσίευσε στο μπλογκ του. Η επισήμανση αυτή ενόχλησε ιδιαίτερα τον προεδρεύοντα.

Την Τρίτη 14 Γενάρη εξετάστηκαν άλλοι οχτώ μάρτυρες υπεράσπισης. Πριν ξεκινήσει η εξέτασή τους, ο συνήγορος υπεράσπισης Κ. Παπαδάκης θύμισε στον προεδρεύοντα Μ. Χατζηαθανασίου ότι το δικαστήριο πρέπει ν' αποφασίσει για την ένσταση που έχει υποβάλει για το ζήτημα του DNA και κατέθεσε την απόφαση 3912/2012 του Ε' Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων, που αθώωσε τον Σύμο Σεϊσίδη από την κατηγορία της συμμετοχής σε ληστεία. Το μοναδικό «ενοχοποιητικό» στοιχείο που κατετέθηκε ήταν η έκθεση προσβλητική ερώτηση του προεδρού, αν είναι ο ίδιος μέλος της ΣΠΦ και το ξέρει! Ο μάρτυρας κράτησε την ψυχραιμία του και απάντησε ότι στο συμπέρασμά του κατέληξε μελετώντας κείμενα του Θεοφίλου και κείμενα της ΣΠΦ (προκρηύεις της οργάνωσης) και δηλώσεις των φυλακισμένων μελών της. Διευκρίνισε, μάλιστα, ότι δεν μελέτησε μόνο κείμενα που ο Θεοφίλου έγραψε μετά τη σύλληψή του, αλλά και κείμενα που είχε γράψει πριν τη σύλληψή του.

Διακοπτόμενος συνεχώς από τον πρόεδρο, ο μάρτυρας κατάφερε μόνο να αναφέρει στην ιδεολογική διαφορετικότητα του Θεοφίλου, που εντάσσεται στο ρεύμα του αναρχικού κομμουνισμού, και της ΣΠΦ, που εντάσσεται στο αναρχοαναρχικό-μηδενιστικό ρεύμα. Στην προσπάθειά του να εξηγήσει τις ιστορικές διαφορές ανάμεσα σ' αυτά τα ρεύματα, ο μάρτυρας διακοπτόταν συνεχώς από τον πρόεδρο, ο οποίος έδειξε και... τις βαθιές του γνώσεις επί των κοινωνικών επιστημών. Τόσο βαθιές που αμφισβήτησε (συνδεύοντας την αμφισβήτηση και με μορφασμό αποδοκιμασίας) την άποψη του μάρτυρα ότι αναρχικοί και μαρξιστές πρεσβεύουν τον ίδιο τελικό σκοπό, την αταξική κοινωνία!

«Η ανωτέρω έκθεση προσβλητικής, που εκτιμάται ελεύθερα, η δε διαλαμβανόμενη σ' αυτήν αξιολόγηση δεν μπορεί να θεωρηθεί αξιόπιστη», καθόσον η ανεύρεση γενετικού υλικού του κατηγορούμενου στο πιο πάνω αντικείμενο (σκούφο) δεν σημαίνει ότι αυτός είχε απαραιτηταί την έρθει σε επαφή με το αντικείμενο αυτό, διότι οι έμμεσοι τρόποι μεταφοράς του DNA με μορφή διάφορων βιολογικών υλι-

κάν είναι πολλοί λ.χ. με τον αέρα.

Επίσης η συλλογή DNA με βαμβακοφόρο στυλεό, όπως συνεβή και στην ένδικη περίπτωση (βλ. στην παρόμοια παραγγελία Παραπήσεις της πιο πάνω έκθεσης προγματογνωμού της Ιουλίας Σκίτσα) είναι τόσο μικρή, ώστε η ανάλυση της συλλεγίσας ποσότητας να μην είναι εφικτή με τη χρήση της κοινής μεθόδου ανάλυσης DNA με μικροδορυφόρους STR, υπάρχουν δε αντιρρήσεις για την εγκυρότητά της. Εξάλλου η επόμενη έκθεση πειστικώς αντικρούεται από την τεχνική έκθεση της Αρτεμίης Ρούμπου καθώς και την κατάθεση της εξετασθείσης στο ακροατήριο του παρόντος δικαστηρίου μάρτυρα Ευγενίας Κολοβού» (οι επισημάνσεις δικές μας).

Η ίδια πειστική αντίκρουση της «έκθεσης προσβλητικωνωμούσην» της ΔΕΕ έγινε και κατά την ακροαματική διαδικασία από δυο ειδικευμένους επιστήμονες, μια βιολόγο και μια χημικό. Θα ήταν πραγματική πρόκληση αν το δικαστήριο θεωρούσε έγκυρη αυτή την έκθεση του εργαστηρίου της Ασφάλειας, αγνοώντας όχι μόνο τις καταθέσεις των δύο επιστημόνων, αλλά και τη νομολογία. Θυμίζουμε πως ήταν στη διάρκεια των καταθέσεων αυτών των μαρτύρων που ο προεδρεύοντας αναγνώρισε ότι «ενδέχεται να μην το έχει φορέσει το καπέλο» ο Θεοφίλου. Γι' αυτό και γράψαμε ότι από την έως τότε ακροαματική διαδικασία προέκυψε ότι ο Τ. Θεοφίλου δεν έχει καμιά σχέση με όσα του «φρότωσε» η Αντιτρομοκρατική και το δικαστήριο πρέπει να τον απολλάξει πανηγυρικά «διότι δεν απεδείχθη».

Ακολούθησαν οι καταθέσεις των μαρτύρων Ε.Α., Π.Τ., Γ.Μ., Α.Φ., Ν.Ν., Μ.Τ., Πέτρου Γιώτη και Αρη Σειρηνίδη. Λόγω χώρου, θα αναφερθούμε αναλυτικά μόνο στην «επεισοδιακή κατάθεση του δημοσιογράφου Π. Γιώτη, σημειώνοντας ότι οι υπόλοιποι εφτά μάρτυρες επιβεβαίωσαν κατηγορηματικά διάφορες πλευρές της υπόθεσης που είχαν κατατεθεί από μάρτυρες που προηγήθηκαν και κατέδειξαν ότι σε βάρος του Τ. Θεοφίλου στήθηκε μια σκευωρία.

Ο Π. Γιώτης δήλωσε από την αρχή ότι δεν γνωρίζει τον Θεοφίλου, όμως μπορεί ν' αποδείξει ότι αυτός δε θα μπορούσε να είναι μέλος της ΣΠΦ, για να δεχτεί αμέσως την προσβλητική ερώτηση του προεδρού, αν είναι ο ίδιος μέλος της ΣΠΦ και το ξέρει! Ο μάρτυρας κράτησε την ψυχραιμία του και απάντησε ότι στο συμπέρασμά του κατέληξε μελετώντας κείμενα του Θεοφίλου και κείμενα της ΣΠΦ (προκρηύεις της οργάνωσης) και δηλώσεις των φυλακισμένων μελών της. Διευκρίνισε, μάλιστα, ότι δεν μελέτησε μόνο κείμενα που ο Θεοφίλου έγραψε μετά τη σύλληψή του, αλλά και κείμενα που είχε γράψει πριν τη σύλληψή του.

Διακοπτόμενος συνεχώς από τον πρόεδρο, ο μάρτυρας κατάφερε μόνο να αναφέρει στην ιδεολογική διαφορετικότητα του Θεοφίλου, που εντάσσεται στο ρεύμα του αναρχικού κομμουνισμού, και της ΣΠΦ, που εντάσσεται στο αναρχοαναρχικό-μηδενιστικό ρεύμα. Στην προσπάθειά του να εξηγήσει τις ιστορικές διαφορές ανάμεσα σ' αυτά τα ρεύματα, ο μάρτυρας διακοπτόταν συνεχώς από τον πρόεδρο, ο οποίος έδειξε και... τις βαθιές του γνώσεις επί των κοινωνικών επιστημών. Τόσο βαθιές που αμφισβήτησε (συνδεύοντας την αμφισβήτηση και με μορφασμό αποδοκιμασίας) την άποψη του μάρτυρα ότι αναρχικοί και μαρξιστές πρεσβεύουν τον ίδιο τελικό σκοπό, την αταξική κοινωνία!

Όταν ο Π. Γιώτης πέρασε στο δεύτερο σκέλος της ανάλυσής του, στις πολιτικές διαφορές που εντοπίζονται ανάμεσα στα

κείμενα του Θεοφίλου και σ' αυτά της ΣΠΦ, ο πρόεδρος του απαγόρευσε να συνεχίσει, πάντα διακοπτόμενος- απαντώντας στις ερωτήσεις της συνηγόρου Α. Παπαρούσου. Μόλις, όμως, η συνήγορος ζήτησε από τον μάρτυρα να αναφερθεί και στις υφολογικές διαφορές ανάμεσα στα κείμενα του Θεοφίλου και σ' αυτά της ΣΠΦ, τις οποίες εισαγωγικά είχε υπονιχθεί, ο πρόεδρος απαγόρευσε την ερώτηση! Τότε η συνήγορος ζήτησε να γίνει μισάρωρη διακοπή, για να δει η υπεράσπιση πώς θ' αντιμετωπίσει το πρόβλημα που δημιουργήθηκε. Γιατί ήταν φανερό ότι ο πρόεδρος δεν ήθελε ν' ακουστεί και να καταγραφεί μια ανάλυση για τις διαφορές που αποδεικνύουν ότι ο Θεοφίλου δε θα μπορούσε να είναι μέλος της ΣΠΦ, από κάποιον που δεν είναι μέλος της ΣΠΦ, από διεθνής διάσημης δικές μας.

Εποιητικής διακοπής από την εξέταση της ΣΠΦ, ο πρόεδρος μπόρεσε να συνεχίσει - πάντα διακοπτόμενος- απαντώντας στις ερωτήσεις της συνηγόρου Α. Παπαρούσου. Μόλις, όμως, η συνήγορος ζήτησε από τον μάρτυρα να αναφερθεί και στις υφολογικές διαφορές ανάμεσα στα κείμενα του Θεοφίλου και σ' αυτά της ΣΠΦ, τις οποίες εισαγωγικά είχε υπονιχθεί, ο πρόεδρος απαγόρευσε την ερώτηση! Τότε η συνήγορος ζήτησε να γίνει μισάρωρη διακοπή, για να δει η υπεράσπιση πώς θ' αντιμετωπίσει το πρόβλημα που δημιουργήθηκε. Γιατί ήταν φανερό ότι ο πρόεδρος δεν ήθελε ν' ακουστεί και να καταγραφεί μια ανάλυση για τις διαφορές που αποδεικνύουν ότι ο Θεοφίλου δε θα μπορούσε να είναι μέλος της ΣΠΦ, από κάποιον που δεν είναι μέλος της ΣΠΦ, από διεθνής διάσημης δικές μας.

«Ο Χριστόδουλος Ξηρός είναι ανάμεσά μας»

Στο προηγούμενο φύλλο Σείχαμε αναφερθεί στην απόφαση των παιχτών του Σπόρτινγκ να μην πραγματοποιήσουν την τελευταία επίθεση που είχαν στη διάθεσή τους, προκειμένου να δείξουν με αυτό τον τρόπο την έμπρακτη συμπαράστασή τους στον τραυματισμένο παίκτη της αντίταλης ομάδας. Η απόφαση αυτή είχε σαν αποτέλεσμα να χάσουν το συγκεκριμένο αγώνα, που ήταν πολύ σημαντικός αφού ήταν η «κιμή» άνοδος στη Β' Εθνική κατηγορία. Εδειξαν όμως με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, ότι υπάρχουν ακόμη «εστίες αντίστασης» στον ερασιτεχνικό αθλητισμό και ερασιτέχνες αθλητές που πάνε κόντρα στην κυριαρχη ἀπόφη του επαγγελματικού αθλητισμού, σύμφωνα με την οποία η νίκη είναι ο στόχος και για να φτάσουμε σ' αυτόν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε κάθε θεμιτό ή αθέμιτο μέσο.

Αν οι παίκτες του Σπόρτινγκ είναι το θετικό παράδειγμα, η περίπτωση του ποδοσφαιριστή της ΑΕΚ Βαγγέλη Πλατελλα αποτελεί ένα αρνητικό παράδειγμα, που επιβεβαιώνει ότι η σπατίλα του επαγγελματικού αθλητισμού έχει προχωρήσει και έχει διαβρώσει και τις μικρότερες ποδοσφαιρικές ήλικες. Στον αγώνα Αιγάλεω - ΑΕΚ για τη Γ' Εθνική, ο διαιτητής έδωσε ένα μαϊμού πέναλτι στους κιτρινόμαυρους που βρίσκονταν πίσω στο σκορ. Οι οπαδοί της ΑΕΚ ζήτησαν από τον παίκτη της ομάδας τους να χάσει το πέναλτι, αφού είδαν ότι δεν υπήρχε καμία παράβαση. Ο λόγος πολύ απλός: γνωρίζουν ότι έχουν την καλύτερη ομάδα στην κατηγορία, ότι η άνοδος είναι εξασφαλισμένη και δεν ήθελαν να έχουν τη ρετσινιά ότι η ομάδα τους, για την οποία υποστηρίζουν ότι βρίσκεται σε σύγκρουση με το κατεστημένο και την «παράγκα» του ελληνικού ποδοσφαίρου, ευνοείται από τη διαιτησία. Ο Πλατελλας δεν τους έκανε τη χάρη, ευστόχησε στο πέναλτι και ισοφάρισε, ανοίγοντας το δρόμο για τη νίκη της ομάδας του και εξασφαλίζοντας μια σημαντική διαφορά από το Αιγάλεω, που ήταν ένας από τους διεκδικήτες της ανόδου. Οι οπαδοί της ΑΕΚ αντέδρασαν στην επίτευξη του γκολ με το σύνθημα: «Δε θα γίνουμε γαύροι ποτέ, δικέφαλε, δικέφαλε», φανερώνοντας με αυτόν τον τρόπο τη δυσαρέσκεια τους.

Και αυτή η είδηση, όπως

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

και στην
περί-
πτωση
του
Σπόρ-

τινγκ άλλα για άλλους λόγους,
πέρασε στα ψηλά των αθλητικών εφημερίδων. Στην περίπτωση της πατησιώτικης ομάδας η είδηση θάφτηκε για να μην αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση. Στην περί-

Οι κιτρινόμαυροι οπα-

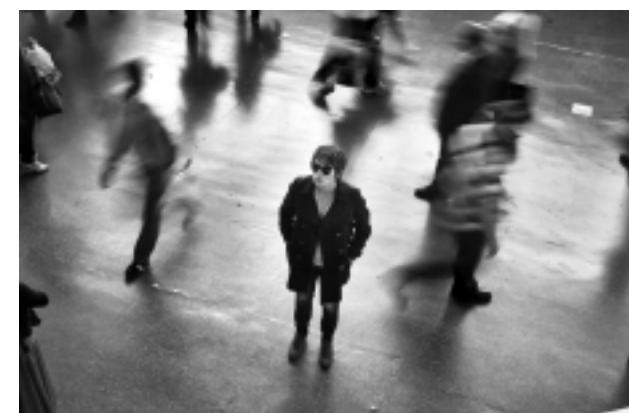

πτωση της ΑΕΚ θάφτηκε γιατί αυτό ήθελε η επικοινωνιακή τακτική της κιτρινόμαυρης διοίκησης, η οποία στα λόγια εμφανίζεται να βρίσκεται σε κόντρα με το κατεστημένο και την ερυθρόλευκη κυριαρχία στο ποδόσφαιρο, όμως στην πράξη χρησιμοποιεί κάθε μέσο για να εξασφαλίσει την άνοδο της ομάδας, αλλά και να βάλει τις βάσεις να διεκδικήσει την πρωτοκαθεδρία στο ελληνικό ποδόσφαιρο, όταν η ΑΕΚ επιστρέψει στην Σούπερ Λίγκα. Όσο για τους οπαδούς της ΑΕΚ και χωρίς να θέλουμε να αμφισβήτησουμε τις προθέσεις τους, θα πρέπει να σχολιάσουμε ότι για να μπορούν να θεωρούνται μάγκες δε θα έπρεπε να μείνουν μόνο στο σύνθημα αποδοκιμασίας κατά την διάρκεια του αγώνα, αλλά να πάρουν σαφή θέση με μια ανακοίνωσή τους, τονίζοντας ότι διαφωνούν με την τακτική της διοίκησης της ομάδας τους ότι η άνοδος είναι πάνω απ' όλα και θα εξασφαλιστεί με κάθε μέσο. Άλλωστε, δε θα είχαν να χάσουν και πολλά πράγματα, οιφού η αγωνιστική ανωτερότητα πως θα αντιδράσουμε», όμως

■ ΒΑΛΕΡΙΑ ΓΚΟΛΙΝΟ Μέλι

Η γνωστή ηθοποιός Βαλέρια Γκολίνο κάνει το σκηνοθετικό της ντεμπούτο βάζοντας δύσκολα στον εαυτό της. Η ευθανασία είναι το θέμα της πρώτης ταινίας της, θέμα το οποίο συναντάμε αρκετά συχνά πια στον κινηματογράφο, με τελευταίο «τρανταχότ» παράδειγμα την «Αγάπη» του Χάνεκε. Η πρωταγωνίστρια είναι μια νεαρή γυναίκα, αρκετά ευαισθητοποιημένη σε διάφορα θέματα, με σπορτίφ ντυσμό και αγορέ μαλλί, η οποία ταξιδεύει συχνά στο Μεξικό, όπου προμηθεύεται τα κατάλληλα φάρμακα, τα οποία πρωθεί σε πελάτες που θέλουν να πεθάνουν.

Το ζήτημα της ευθανασίας είναι αρκετά ευαίσθητο, καθώς θέτει σε αμφισβήτηση ηθικές αξίες αρκετά διαδεδομένες στη σύγχρονη αστική κοινωνία. Η Γκολίνο προσεγγίζει το θέμα της με ιδιαίτερη τρυφερότητα και σεβασμό, τόσο απέναντι στους ανθρώπους που οι συνθήκες της ζωής και ο τρόπος σκέψης τους τούς οδήγησαν σε αυτήν την επιλογή, όσο και απέναντι στη γυναίκα που προσφέρει αυτού του ειδούς τις υπηρεσίες. Ταυτόχρονα, αποφεύγει ηθικολογικές αναλύσεις και ψυχαναλυτικές ερμηνείες που θα καθοδηγούσαν τη σκέψη του θεατή και θα έμεναν σε μια επιφανειακή διάσταση, απέναντι σε ένα φιλοσοφικό και όχι μόνο ζήτημα, αυτό του δικαιώματος επιλογής στο θάνατο.

Η ερμηνεία της Τζασμίν Τρίνκα σαφώς κλέβει την παράσταση σε μια ταινία μεστή, δεμένη, με δομημένους χαρακτήρες και σωστό ρυθμό. Η ταινία έχει ταξιδέψει και έχει βραβευτεί σε διάφορα φεστιβάλ ανά τον κόσμο.

■ ΝΤΕΝΗ ΗΛΙΑΔΗ Ένας ακόμη

Ο ελληνας σκηνοθέτης που γνωρίσαμε από το «Hardcore» το 2004 και από το (επί αμερικανικού εδάφους με αξιοσημείωτη εμπορική επιτυχία) ριμέικ της ομότιτλης ταινίας του 1972 «Τελευταίο σπίτι αριστερώ», μας παρουσιάζει τη νέα του ταινία. Τρεις φύλοι σε ένα ξέφρενο πάρτι με πολύ σεξ, αλκοόλ και ξέφρενους ρυθμούς θα αρχίσουν να βλέπουν τους εαυτούς τους απέναντι, καθώς εξαιτίας ενός υπερφυσικού φαινομένου ο καθένας θα αποκτήσει και ένα κλώνο που θα επαναλαμβάνει αυτά που έκανε λίγα λεπτά πριν.

Θρίλερ; Δράμα; Κωμωδία; Οποια και να είναι η πρόθεση του σκηνοθέτη, το αποτέλεσμα παραμένει ανεκδιήγητο. Σενάριο χωρίς καμιά έμπνευση και πρωτοτυπία, αισθητική φτηνής αμερικανικής κολλεγιακής ταινίας και ευτέλες χιούμορ συνθέτουν το τρίπτυχο της ταυτότητας αυτής της ταινίας που δεν βλέπεται ούτε Σάββατο μεσημέρι για να σε πάρει ο ύπνος...

Κος Πλάππας
papias@eksegersi.gr

Ελένη Π.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Τα-μαιευτήριο καπιταλιστικής διαφθοράς

Χοιροποίητα ΜΑΤ (Επανωμή, Αθήνα, Τέμπη)

Δήμαρχος μπόχας (ή κάπως έτσι...)

«Αμφιλεγόμενος στρατιώτης» (ΕφΣΥΝ, 13-1-14) ο χασάπης Σαρόν

Οι αυτοί λιποκτονούν, με αποτέλεσμα οι εργάτες να λιμοκτονούν

ΑΝ.ΕΛ: Αναδιασπώμενοι Ελληνες

Καπιταλιστικές κρίσεις: συμβαίνουν ανά τακ-τακ χρονικά διαστήματα

Ο (χρυσαυγίτης) Λαζός κάνει την πάπια

«Η δημοκρατία δεν τρομοκρατείται», Γ. Μιχελάκης (προσπαθεί να) τρομοκρατεί

◆ Ηρακλής Πουμαρό.

◆ Ακτίβια υπάρχει, ακτιβισμός... υπάρχει, εργατικό ακτιβιτικό δεν υπάρχει.

◆ Φρ. Ολάντ: Γκομινίκ Στρος (το) Καν' ο νεότερος.

◆ Την έτρωγε ο κώλος της τη Μέρκελ να πάει για σκι, πήγε, και τον έσπασε (από δώθε, εμείς, σταθερά ξεσκι).

◆ Ολοι οι επαγγελματίες έχουν ανάγκη από λύσεις (απολύσεις).

◆ Ρώμος Φιλύρος ο νεκρομαντικός.

◆ Πυροσβεστήρες, φωστήρες, σχολιαστήρες.

◆ Πάντως ο Τατσόπουλος νοιάζεται πρώτα για την έδρα του (έδρα=κώλος).

◆ Παρτακάτω/παρταπάνω (Thomas Drunk).

◆ Τρελό τρολάρισμα τραπεζιού τρεχούμενου (παρήχηση).

◆ Πολύ ένοπλο (φωτογραφίες) στο Ριζοσπάστη (12-1-14), «Τα ΚΚ Ιταλίας και Γαλλίας στις "Εθνικές Κυβερνήσεις" (1944-1947)», και κριτική: «...Ωστόσο το ΙΚΚ δεν αναπροσανατόλισε την στρατηγική του, αλλά επέμεινε στην ειρηνική-κοινοβουλευτική κατάκτηση του σοσιαλισμού». Γεγονός: Άλλα, βέβαια, τι περισσότερο κάνει εδώ και δεκαετίες ο Περισσός; (κι ας ανέφερε στη «12η ολομέλεια» του 1968 περί ένοπλου κατά της χούντας...) (βλ. «Απόφαση της 12ης ολομέλειας της Κ.Ε του ΚΚΕ» στο βιβλίο με τα υλικά της, έκδοση Σύγχρονη Εποχή 2011, σημείο 6, σ. 1056).

◆ «Φαντασία, δημιουργία, τέχνη». Τα ελλείποντα της «ευρωπαϊκής πολιτικής» για να «ήταν τα πράγματα διαφορετικά». Ήτοι, «ο επιθεωρητής Μονταλμπάνο θα ήταν με τον Τσίπρα για να αλλάξουμε την Ευρώπη». Αντρέα Καμιλέρι, συγγραφέας (Αναμετάδοση: Η ΑΥΓΗ, 12-1-14). Οταν χάνεται η αίσθηση του γελιού και αναλαμβάνει η υπευθυνότητα του γελοίου...

◆ Τσίπρας ο... ανεργε: «Ιταλία: Η υπουργιότητα Τσίπρα φοβίζει τους αφεντάδες» (Αργ. Παναγόπουλος, ΑΥΓΗ, 12-1-14). Η Ισαβέλλα, τρεις καραβέλες κι ένας παραμυθάς.

◆ Μερεμετίζει τον βουλευτή Διαμαντόπουλο ο Θανάσης Καρτερός (ΑΥΓΗ, 12-1-14) καρτερώντας την «ψήφο του λαού»: «Σταυρώνετε σωστά, ίνα

μη σταυρώθείτε μετά». [Συμπτωματικά (:)] η στήλη του ονομάζεται «Σήμερα είναι Κυριακή», παραπέμποντας σε παλαιότερη τηλεοπτική χριστιανοθόδοξη εκπομπή με το ίδιο άνομα (για τα κουκιά τα κάνεις όλα, της έξουσίας τη γλύκα μη χάσεις. Θανάσης)].

◆ Οταν, προ αμνημονεύτων επών, ο Σαββόπουλος είχε πει στο Σπόρτινγκ «πτίσω, μάζα», έδειξε ότι ποτέ δεν είπε «πτίσω, μάζα»...

◆ Τέρενς Κουίζ: Θα μείνει, θα φύγει;

◆ Αγγλόφωνο χιούμορ: – What did God say when he saw his house burning?/smoke! (Lame, innit?).

◆ «Εγκληματική οργάνωση μέσα στο ναζιστικό κόμμα». Γ. Δρόσος, πανεπιστημιακός καθηγητής, MEGA Ανατροπή, 13-1-14. Η «καλή και η κακή» Χρυσή Αυγή;

◆ Από ANEL προς ΝΔ; Terence Quite (ή καλύτερα από ΝΔ προς Terence).

◆ Διαβάζοντας τον Ριζοσπάστη (Κυριακή, 12-1-14) μας έκανε να εντύπωση η απουσία... δημοσιογράφων (π.χ. μία συντάκτης υπογράφει τρία άρθρα...). Και, βέβαια, την ύλη συμπληρώνουν οι «ευγενικές χορηγίες» ΟΠΑΠ και ΕΥΔΑΠ – σύνολο «μη ύλης» = επτά σελίδες σε σύνολο σαράντα...

◆ «Και το περασμένο Σάββατο, όταν τα μαγαζιά της Αθήνας άνοιξαν μέχρι τις ένδεκα το βράδυ, δεν καταστράφηκε ο κόσμος. Αντίθετως, οι πολίτες και οι καταστηματάρχες το χάρηκαν. Οι πρώτοι, βγήκαν, σεργάνισαν, ήπιαν καφέ, ψώνισαν» (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 4/5-1-14, Π. Μανδραβέλης). Μια βδομάδα πριν (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 29-12-13, Οικονομία): «Οι εισπράξεις των εορτών υπολογίζονται στα 6,8 δισ. ευρώ όταν το 2008 ήταν 22 δισ. ευρώ. – Το στήγμα της χρονιάς που τελειώνει σε δύο ημέρες δίνει ο χαμηλός τζίρος που πραγματοποιούν κατά την εορταστική περίοδο τα εμπορικά καταστήματα, καθώς το αυξημένο ωράριο λειτουργίας, οι προσφορές, αλλά και η καλοκαιριά που επιπλέον της δύο προηγούμενες Κυριακές, 15 και 22 Δεκεμβρίου, δεν σταθκαν ικανές συνθήκες για την αντιστροφή του κλίματος. Η πλήρης κατάργηση του δώρου των ΕΠΠ(Ελληνικού Ιδρύματος Πολιτισμού),

Δύο τινά: ο ένας Π. (άσχων) Μανδραβέλης, τον οποίο γελοιοποιεί η ίδια (του) η εφημερίδα και η «σοβαρή» εφημερίδα που αυτοξεφτίζεται... Στο ίδιο φύλλο της Καθημερινής (4-5/1/14, Οικονομία): «Κάτω από το όριο της φτώχειας το εισόδημα για το 44% του πληθυσμού»...

◆ Επί παντός επιστητού ο Μιχάλης Μαρμορινός (ΕφΣΥΝ, 11-12/1/14) και, θα λέγαμε, τι λέει ο (υπεύθυνος) στόμας του...

◆ Συνέντευξη με τον υποψήφιο δήμαρχο Αγ. Αναργύρων – Καμπατερού στην ΕΠΟΧΗ (12-1-14). Ούτε ΜΙΣΗ κουβέντα για τις πρόσφατες απολύσεις στον δήμο αυτό...

◆ Μας μπέρδεψε η εφημερίδα ΡΟΣΙΝΑΝΤΕ (Γενάρης 2014) σχετικά με την απεργία στο εργοστάσιο «Καλλιμάνη» στο Αίγιο: μας πληροφορεί ότι «κοι εργάζομενοι έκεινησαν απεργία στις 18 Δεκέμβρη ζητώντας τα δεδουλευμένα δύο μηνών και αρνούμενοι να υπογράψουν τις νέες μειώσεις μισθών κατά 7% που απαιτήσει η εργοδοσία». Και: «Η έγγραφη δέσμευση της εταιρείας πως δεν θα προχωρήσει σε απολύσεις μέσα στο 2014, που το σωματείο είχε βάλει ως προϋπόθεση για τη λήξη της απεργίας, έδωσε τέλος στον άγωνα με μια μεγάλη νίκη για τους εργάζομένους». Εδώ υπάρχει ερώτημα: πού πήγαν το Ζήτημα των δεδουλευμένων δύο μηνών και η μείωση μισθών κατά 7%; (Να το κάνουμε πιο καθαρό: αναφερόμαστε στο τι μας μεταφέρει η εφημερίδα και όχι στους εργάζομενους).

◆ Διαβάζοντας τον Ριζοσπάστη (Κυριακή, 12-1-14) μας έκανε να εντύπωση η απουσία... δημοσιογράφων (π.χ. μία συντάκτης υπογράφει τρία άρθρα...). Και, βέβαια, την ύλη συμπληρώνουν οι «ευγενικές χορηγίες» ΟΠΑΠ και ΕΥΔΑΠ – σύνολο «μη ύλης» = επτά σελίδες σε σύνολο σαράντα...

◆ «Και το περασμένο Σάββατο, όταν τα μαγαζιά της Αθήνας άνοιξαν μέχρι τις ένδεκα το βράδυ, δεν καταστράφηκε ο κόσμος. Αντίθετως, οι πολίτες και οι καταστηματάρχες το χάρηκαν. Οι πρώτοι, βγήκαν, σεργάνισαν, ήπιαν καφέ, ψώνισαν» (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 4/5-1-14, Π. Μανδραβέλης). Μια βδομάδα πριν (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 29-12-13, Οικονομία): «Οι εισπράξεις των εορτών υπολογίζονται στα 6,8 δισ. ευρώ όταν το 2008 ήταν 22 δισ. ευρώ. – Το στήγμα της χρονιάς που τελειώνει σε δύο ημέρες δίνει ο χαμηλός τζίρος που πραγματοποιούν κατά την εορταστική περίοδο τα εμπορικά καταστήματα, καθώς το αυξημένο ωράριο λειτουργίας, οι προσφορές, αλλά και η καλοκαιριά που επιπλέον της δύο προηγούμενες Κυριακές, 15 και 22 Δεκεμβρίου, δεν σταθκαν ικανές συνθήκες για την αντιστροφή του κλίματος. Η πλήρης κατάργηση του δώρου των ΕΠΠ(Ελληνικού Ιδρύματος Πολιτισμού),

◆ Στην αύξηση κατά 4% της τεκμαρτής διαφημιστικής δαπάνης (για το 2013) πρωταγωνιστούν: το LIDL (φάρες άλογο) με 17,4 εκ. ευρώ, μετά το Jumbo (αλογάκι+μισθοί πείνας) με 13 εκ. ευρώ, ο Βερόπουλος (που είναι κεφάριος, γιατ' είναι ο Βερόπουλος) με 12,4 κλπ. Φτώχεια, και των γονέων.

◆ Ο τύπος είναι καραεθνικισταράς (το όνομά του Χ. Γιαλουρίδης – Δίκιτο 21), και τον χώσανε πρόεδρο του ΕΠΠ(Ελληνικού Ιδρύματος Πολιτισμού),

το οποίο (όμορφος κόσμος) χρωστάει μισθούς εργαζομένων. Ομοίος ομοίω αει πελάζει (ή κι η κοπτριά στα λάχανα).

◆ Πόσους δικούς του θα χωσει ο Σύριζα στη ΝΕΡΙΤ; (βλ. ΑΥΓΗ, 15-1-14). «Βρέχει... θέσεις εργασίας στη δημόσια τηλεόραση από χθες». Σιγά τις στάλες, θα πνιγούμε...

◆ Σε ποιους (ψηφοφόρους) απευθύνεται ο Σύριζα; «...όχι μόνο σε αριστερούς διανοούμενους, αλλά και σε πρώην αριστερές, σοσιαλδημοκράτες, οικόμη και σοφιστούς φιλελεύθερους, που ανησυχούν για την πορεία της Ευρώπης...» (Στ. Καπτάκος, στη

